

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars III. Sub Cælestino papa I. anno CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Apologeticvs Cyrilli Alexandrini ad piissimum imperatorem Theodosium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15241

ANNO CHRISTI 431.

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΟΓΟΣ
 Δοπολογητικὸς πρὸς τὸν δισσεβέ-
 σατον βασιλέα Θεοδοσίῳ.

APOLOGETICVS
 Cyrilli Alexandrini ad piif-
 fimum imperatorem Theo-
 dosium.

Τῷ δισσεβέσῳ καὶ θεοφιλεσῳ καὶ
 φιλοχρίστῳ ἡμῶν βασιλεῖ Θεοδο-
 σίῳ, νικητῇ, αἰεὶ Αὐγούστῳ, Κύ-
 ελλῳ ἐν κωείῳ χαίρειν.

Religiosissimo piissimoque ac
 Christi amantissimo impera-
 tori nostro Theodosio, victori,
 semper Augusto, Cyrillus in
 Domino salutem.

Η ΜΕΝ θεία καὶ ἀκήρατος, καὶ
 τῆς ὅλων κατεξοισιάζουσα φύ-
 σις, καὶ φῶς ἀπερσιν οικεῖ, καὶ
 θεόνον ἔχει ἡρώτατο, ἡ αὐτῇ τε
 καὶ μόνῃ περιπαδίζεσθαι ὄν περὶ ἐξήκα-
 σιν ἄρχαι, κωελότητες τε καὶ ἔξου-
 σίαι, καὶ αὐτὰ * δὲ τὰ ἅγια σερα-
 φίμ. καὶ, κατὰ Φησι τὸ γράμμα τὸ
 ἱερόν, πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν σείεται,
 ἔπρέμει. ἄλλα καὶ οὕτω δεδδξαμέ-
 νη, καὶ τῶ παντός θαύματος ἰοδου-
 πρὸς λήξιν, τῶ μεγέθει τῆς ὑπερο-
 χῆς καὶ τῆς ἀπορρήτου δυνάμεως
 ἰσάμιλλον ἔχει τῶν ἡμερότητα. οὐ
 γὰρ αὐτὸ ἕνεκεν τῆς γνησῆ φύσις
 χησότητος ἀμνη τῶν οὕτως ἀκτι-
 μωτάτων καὶ ὑπερφυᾶ δυνάμιν
 τε καὶ ἔξουσίαν. καὶ γουὼ ὁ μακά-
 ελος πρὸ Φήτης Δαυίδ τὰς ὑπὲρ τε
 ἑαυτοῦ, καὶ ἀπάντων δὴ τῆς ἑπὶ τῆς
 γῆς ἐποίητο λιτὰς, ποτὲ μὲν λέγων·
 μνήσθητι κύριε, ὅτι χροῖς ἐσμεν· πο-
 τέ δὲ πάλιν· ἔδω ἀνομίας παρατη-
 ρήσης, κύριε, κύριε τίς ὑποστήσει;
 καὶ μετὰ καὶ ὁ πανάρετος Ἰωβ, πει-
 ραζόμενος ὑπὸ τῶ διαβόλου πικραῖς
 τε καὶ * ἀφορητοῖς αἰκίαις ἐνισχημέ-
 νῳ, ἀνεκεράζα πρὸς θεόν· διὰ τί
 ἐκ ἐπίστας τῆς ἀνομίας μου λήθην,
 καὶ καθαρομὸν τῆς ἀμάρτίας μου;
 ait, non fecisti oblivionem iniquitatis
 meae, & expiationem peccati mei?
 Concil. Tom. 6.

DIVINA illa immortalisque
 natura, quæ uniuersis re-
 bus dominatur, & lucem inha-
 bitat inaccessam, & solium ob-
 tinet supremum, ipsique soli
 congruum; cui adstant princi-
 patus, dominationes, potesta-
 tes, & ipsa quoque sancta sera-
 phim: ac quemadmodum sacra
 scriptura testatur, cuncta quæ
 facta sunt, ad illius maiestatem
 & nutum horrent ac tremunt.
 At quamuis ea usque adeo glo-
 riosa sit & ad omnis admiratio-
 nis cumulum euecta, adhuc ta-
 men excellentis huius inexpli-
 cabilisque potentia magnitudi-
 dini mansuetudinem parem ha-
 bet. Etenim natura creata po-
 tentissimam illam immensam-
 que vim ac potestatem sufferre
 non posset, nisi quadam lenitate
 ac mansuetudine temperatam.
 Quare beatus propheta David
 pro se aliisque omnibus in ter-
 ra degentibus preces fundens,
 modo ait: *Memoro Domine*
quoniam pulvis sumus; modo
 rursum: *Si iniquitates obser-
 uaueris Domine, Domine quis*
sustinebit? Quin optimus quo-
que Iob a diabolo tentatus,
cum in acerbissimis atque sæ-
uissimis ærumnis teneretur,
ad Deum clamabat: Quare,
ait, non fecisti oblivionem iniquitatis
meae, & expiationem peccati mei?
 Psal. 103.
 Psal. 129.
 Iob. 7.
 Ff ij

Iob. 14.

Obsignasti enim iniquitates meas veluti in sacculo, & notasti si quid etiam inuitus preuaricatus sum. Sed statim, opinor, dicet hic quispiam: Quid igitur, o generosissime athletarum, tunc id crimini Deo vertis, quod non miseretur? Si peccasti, tunc ob id legislatorem infimulas, quod peccata non obliuiscitur? Næ, inquit, ille. Qui enim natura sua misericors est, neque vulgarem inde gloriam obtinet, cur non etiam mihi talem se præbet? Si enim fieri potest, ut humana mens nullo pacto prolabi possit; exactissime in illum iudex inquirat, obsignet iniquitates veluti in sacculo, deneget obliuionem iis qui ipsum vel non sponte interdum offenderunt. Si vero in multis offenderimus omnes, omnique vacare culpa in ipsum solum conuenit, delicta libens obliuiscatur eorum, qui imbecilles esse solent. Decet itaque excellentes præstantesque maiestates, ut sereno placidoque sint animo. Hæc autem lenitas animique serenitas singulari quidem modo adest diuinæ supremæque illi naturæ, ad illius vero exemplum, etiam vestræ maiestati, Christi amantissimi imperatores. Siquidem cælestis regni quoddam simulacrum, & imitatio terrena vos estis, & quidem soli in omnes imperium fortiti, timore ac mansuetudine subditos vestros conferuantes, & veluti illustrem quamdam pacatamque serenitatem per vniversum orbem diffundentes. Quare & ego quoque impulsus sum, ut contristatam vestram pietatem

Iac. 3.

εἰσφραγίσας δὲ μου τὰς αἰομίας ἐν βαλθυσίᾳ· ἐπισημίω δὲ * ἐπὶ ἀκων ἄφρονας. ἄλλ., οἶμα, φάη τις ἀφροσύνη τῶν διδύκων, ὡς γυμνασίου τῶν ἀθλητῶν, εἰς ἐγκλήματός δὲ ναμν καταλόγιζον τῶν θεῶν τὸ μὴ ἐλεεῖν * ; εἰ πεπλημμελέηκας, αὐτὸς αἰπῶν νομοθέτης, ὅπ μέρωνται τῶν ἐμδρημόρων; ναί, φησὶν· ὅ γὰρ ἐλεεῖν πεφυκὸς, καὶ ἐκ ἀδελφίμου ἐχθρὸν ἐπιτύπω πῶν δόξαν, διὰ τὸ μὴ τοιοῦτος ἔρχεται καὶ εἰς ἐμέ; εἰ μὲν γὰρ ἐνδέχεται, καὶ μηδένα ἔχον * ἀφροληθῆσαι δυνάσται * ἀφροπίνον νοῦν, ἀκριβοροχάδω λῖαν ὁ κριτής, σφραγίζετω τὰς ἀμύρπας ἐν βαλθυσίᾳ, ἀφροπέδω πῶν λήθω, πῶν ἐπὶ γε τοῖς φροσκυροκῶσι καὶ ἀδοκῆτως ἔδει ὅτι· εἰ δὲ πολλά πάρομνη ἅπαντες, καὶ * ὅ ἐν ἅπαν ἀμώμητον αὐτῶν τε ἐ μόνων πρέπει, χερζέδω τὸ ἀμνηστικῶν τοῖς εἰωθῶσιν ἀδελφεῖν. πρέπῃ τρίνω τῆς αἰωτάτω λῖαν ὑπὸ τροχῶν τὸ γάλωνόν τε καὶ ἡμέρη φρόνημα. φέρεσι δὲ τῶν καὶ ἔχον μὲν φέ χείρετον τῆ δεῖα τε καὶ ὑπερετάτη φύσῃ, καὶ μίμησιν τῶν φέρος αὐτῶν καὶ τῶν ὑμετέρω κράτῃ, φιλόχρηστοι βασιλεῖς· ὅπ τῆς ἐν οὐρανῶσι βασιλείας * ἐκτύπωμα ὡσπερ πὶ καὶ μίμημα τοῖς ἐπὶ τῆς γῆς ὑμεῖς δὲ, καὶ μόνον, τὸ καὶ πάντων λαχόντες κράτος, φόβω τε ἐ ἡμερότητι σώζοντες τὸ ὑπὸ ἠκούον, καὶ οἶόν ἵνα λαμπερῶν τε καὶ εἰρηνικῶν διδαν τοῖς ἀνὰ πᾶσαν ἀπλοῦντες ὑπὸ οὐρανόν. ταύτη ποι καὶ γὰρ ἀφρορμηθῆεν ἀναγκαίως ἐπὶ γε τὸ δεῖν τῆς καὶ ἀποκρούσας δότολογίας λελυπημένω ὑμῶν δεραπέδοσαι πῶν δισέβειου,

ANNO CHRISTI 451. καὶ α

* ἐπιπνευστικῶν καὶ αὐτίκῃ πῶν

* ἀφροπίνον

* ἀμύρπαι

* εἰς τῶν πῶ ἀμώμητων

* ἀποκρούσας

ANNO CHRISTI 431.

ὁ δὲ ὑμῶν μὲν ἐλοιδύω μάλιτα τὸ πρῶτον, ἡγήσιμόν τε καὶ ἀναγκαῖόν, ἄριμον καὶ οὐχ ἐκόν, διὰ τὸ τῶν ὑμετέρων κράτε παρὰ πάντων ὀφειλόμενον σέβας. τὸ μὲν γὰρ εἶπεῖν, ὡς οὐ γέρονά τις οὕτω θρασύς, ἢ ὀλιζωνώμων, ἢ καὶ σφόδρα τὴν πρέποντος κατημεληκός, ὡς πλημμελῆσαι μέν, καὶ τὸ εἰς ὑμᾶς, ἐκ ἀζημιον ἔδει ὅτε. διὰ γὰρ καὶ μάλα εἰκότως, τὸ τῆς παρ' ὑμῶν ἀντιφθέρεσθαι ψήφοις, ἵνα μή τι πάθοιμι ποιοῦτον, ὁποῖόν τι φασὶ πεπονθέναι Ἰσραήλ. οὐ γὰρ εἰς ἅπαν ἀπιλλαγμαῖν τῶν ἔδει ὅτε πλημμελεῖν. πολλὰ γὰρ πηλοῦν ἅπαντες, καὶ νοσῶν τὸ ὑόλιθον ἢ ἀνθρώπου φύσις, ὡς ἀκριβὴς νομοφύλαξ ὡς τοῦ Ἰαχά που καὶ μηδὲνα ὑπὸ πνεύματι κροδοῦσαι θεῶν. ἀλλ' ἤκουε λέγοντος αὐτοῦ. ἰδοὺ ἐγὼ κρίνομαι πρὸς σὲ ἐν τῶν λέγειν σέ. οὐχ ἡμῶν. ἀμεινον οὐδ' ἄρα καὶ ἄφρον τὸ τοῖς κρατοῦσι ἄραχρῶν, καὶ τὴν ἐφ' οἷς λελύπλωται συγνώμην ἀπῆν. πρὸς σὲ γὰρ, ὡς ἐφίω, κατὰ μίμησιν τὴν ὡς πρὸς θεὸν καὶ τῶν ὑμετέρων κράτει τὸ ἀμνησίκακον.

Γέγραφα τίνω τῆ τε ὑμῶν ἀσεβεία, καὶ μὲν ἐ ἀυτῆς τῆς ἀκλεεστάτης βασιλίαν. ἔδρων δὲ τὸ καὶ μάλα ὀρθῶς, οὐχ ἵνα ἴδωρ, ἢ διχόνοιαν τῆς ἱερατικῆς ὑμῶν ἀλλοίως ἐμβάλλοιμι. πόθεν; μή γὰρ οὕτως εἶλω ἔξω τε φρενὸς ἀγαθῆς, καὶ λογισμοῦ πρὸς πρέποντος. ἐννεονικῶς δὲ μάλλον, ὅτι νηφαλίους πρὸς σὲ τῶν ἱερουργῶν τεταχμένους τῶν παναγίῳ θεῶν, πρὸς σὲ πρὸς τῶν ἀποδοκοῦν, μὴ ἀμελητὴ ποδοῦν ἄρῶν,

Quod vero mihi id efficere cupienti in primis utile & necessarium futurum erat omitto, & quidem inuitus, propter obseruantiam quæ vestræ maiestati iure ab omnibus debetur. Etenim si me non eius temeritatis, aut vesaniæ fuisse dixero, vel non ita omnis decori oblitum pronuntiauerō, vt aliquid deliquerim, & hoc aduersum vos, forte haud impune id dixero. Metuo enim, nec iniuria, sententiæ vestræ aduersari, ne aliquid eiusmodi mihi eueniat, quod Israeli accidit. Qui cum haud prorsus ita innocens esset, vt non aliquando delinqueret, (in multis namque offendimus Ibidem. omnes, & humana natura hoc veluti morbo laborat, vt facile labatur,) tamquam diligens legis custos nullo pacto Deum se offendisse aliquando persuasum habebat. Verum hunc mox sibi dicentem audiuit: *Ecce ego Ierem. 2. iudicio tecum contendam, eo quod dicis: Non peccavi.* Satius itaque consultiusque est potenti-bus cedere, & offensionis veniam petere. Habet enim hoc, sicuti dixi, vestra maiestas ex diuina imitatione, vt offensarum obliuiscatur.

Scripsi itaque tum vestræ pietati, tum inclytis quoque regniis, recte admodum id faciens, non vt dissensionem, aut perturbationem aliquam sacratissimæ vestræ aulae cierem; absit. non enim ita excors, mentisque inops sum: sed non ignarus, illos qui ad hoc ordinati sunt vt sanctissimo Deo sacrificent, sobrios vigilantesque esse debere, & illud dispicere, quod illi probetur, idq; non negligenter fa-

ANNO CHRISTI 431. * μάλιτα, τὸ πρῶτον ἐλοιδύω, ἢ εἰπέιν, * πλημμελῆσαι, * εἰς ὑμᾶς, * εἰς ἅπαν ἀπιλλαγμαῖν, * ἰδοὺ ἐγὼ κρίνομαι πρὸς σὲ, * βασιλίαν, * διχόνοιαν, * ἐμβάλλοιμι, * ἰδοὺ ἐγὼ κρίνομαι πρὸς σὲ.

cere, veritos si in ea functione aliquatenus focordes extiterint, certam sibi perniciem impendere. Oportet enim vt eos in fide confirmemus, qui iam in Dominum nostrum Iesum Christum crediderunt, quos sanguine suo acquisiuit, sincerofque adoratores effecit, ac genus electum, regale sacerdotium, gentem sanctam, populumque acquisitionis vocauit; vt virtutes eius annuntient, qui omnes [e tenebris] vocauit in admirabile lumen suum. Itaque vbi de his praecepit, qui in sacerdotum ordinem cooptati sunt, ad Ezechielem prophetam ita loquitur: *Fili hominis, loquere filiis populi tui, & dic ad eos: Terra, supra quam induxero gladium, & tulerit populus terra hominem unum de suis, & dederit eum in speculatorem; & viderit gladium super terram venientem, & ceciderit tuba, ac significauerit populo meo; is autem qui tuba vocem audierit, se non custodiuerit, & ideo gladius veniens ipsum comprehenderit; sanguis ipsius in caput eius erit, eo quod cum tuba vocem audisset, sibi non cauerit: & alter quia custodiuit se, animam suam eripuit. Si vero speculator viderit venientem gladium, & tuba non significauerit, nec populus se custodiuerit, veneritque gladius, & animam ex ipsis abripuerit; ipsa quidem propter suam iniquitatem capta est; sanguinem tamen eius de manu speculatoris requiram. Operae precium autem erit horum verborum vim non indiscussam praeterire. Non enim mediocriter iuuabit, si eorum abdita intelligentia in apertum latius proferetur.*

1. Petr. 2.

Ezech. 33.

ἐπισημασμένον αὐτοῖς δεδιότας ὀλεθρον, * εἰ κατὰ πρῶτον ὅλως ἀναπίπτειεν εἰς * ῥαθυμίαν. δεῖ γὰρ ἡμᾶς βεβαγοῦντες εἰς πίσιν ἀπὸ ῥαθυμίας, ἵνα ἡδὴ * πισύσαντας εἰς τὸ κέλευθον ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὓς τὸ ἴδιον αἷμα κατήσκατο, καὶ ἰδίου ἀπέφλωε πωροσκηνητάς, γῆμος τε ἐκάλεισεν ἐκλεκτὸν, βασιλείον ἱερατεύμα, καὶ ἔθνος ἄγιον, καὶ λαὸν εἰς πεποιθήσιν, ἵνα τὰς ἄρετας * ὁμοθυμαδὸν ἔπαντας καλωῦτος ὅτι τὸ θαυμαστὸν αὐτῶν φῶς. καὶ γὰρ ὅτι πῶς ἱερατοῦ λαχοῦσι θεομοδεῖς, πρὸς τὸ μακάριον προφήτην Ἰεζεκιήλ ἔρω που φησὶν· ἢ ἐ ἀνθρώπου, λάλησον πῶς ἡοῖς τῆ λαοῦ σου, καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτοῖς· * γῆν, ἐφ' ἣν ἀνέπαυον ῥομφαίαν, καὶ λαβὴ ὁ λαὸς τῆς γῆς ἀνθρώπων ἐνα ὅς αὐτῶν, καὶ * δώσωσιν αὐτὸν ἐαυτοῖς εἰς σκοπὸν, ἵνα ἴδῃ ῥομφαίαν ἐρχομένην ὅτι πῶς γῆν, καὶ * σαλπισσὴ τῆ σαλπίγγι, καὶ * σημαίῃ τῶν λαῶν μου, καὶ ἀκούσῃ ὁ ἀκούσας τῆς φωνῆς τῆ σαλπίγγος, καὶ μὴ φυλάξῃται, ἵνα ἐπέλθῃ ἡ ῥομφαία, καὶ καταλάβῃ αὐτὸν, τὸ αἷμα αὐτῶν ὅτι τῆς καταφάγῃ αὐτῶν ἔσται, ὅτι πῶς φωνῆ τῆς σαλπίγγος ἀκούσας ἐκ ἐφυλάξατο· τὸ αἷμα αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν ἔσται· καὶ ὅτι, ὅτι ἐφυλάξατο, πῶς ψυχῶν αὐτῶν ὅς εἶλετο, καὶ ὁ σκοπὸς, ἐὰν ἴδῃ τὴ ῥομφαίαν ἐρχομένην, καὶ μὴ * σημαίῃ τῆ σαλπίγγι, καὶ ὁ λαὸς μὴ φυλάξῃ, καὶ ἐλθῶσα ἡ ῥομφαία λαβὴ * ὅς αὐτῶν ψυχῶν, αὐτὴ διὰ πῶς αὐτῆς ἀνομιαν ἐλήφθη· καὶ τὸ αἷμα ἐκ χειρὸς τῆ σκοποῦ ἐκλήθησιν. γελῶσαι ὅ * οἶμαι, τῶν εἰρημίων πῶς δώσαμεν ἐκ ἀλήπιων ἑᾶν· ὀνήσθη γὰρ αὐτῶν * ἐπὶ μείζονος, τῆς ἐπὶ αὐτῶν πωλείας ὅς ἀδυνατομένης εἰς τὸ ἐμφανές.

ANNO CHRISTI 431.

* εἰ ἢ τῶν πρῶτον ῥαθυμίας.

* πισύσαντας.

* γῆμος.

* ὁμοθυμαδόν.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

* ἵνα.

ANNO CHRISTI 431. 431. ΠΑΡ.
 * ιεροσολι.
 * μετρίως
 * πύτυ
 * ἀπειλά
 * ἔχει σέλι
 τῶν διαστ
 αῖντα
 * ἀπὸν
 ἰκοῦν ἐφόδου βαρβαρικῆς πειροδο-
 κωδῆνης ἐσεσθαι κτλ * πόλεως, ὁ τῶν
 τῆς μελεδωνοῖ ἐφρονεσται κτλ πειρο-
 εσηκότες σκοπόντων τοῖς ἴσιν, ἦτοι πύρ-
 ροις τοῖς ἄγαν ὑψηλοτάτοις ἐφίξά-
 νοισί τινας, οἱ τοῖς ἀγροῖς ἐνοσφόντες
 αἰεὶ, τῆδε καὶ κείσθαι (Ⓢ) οἰκίον πειρο-
 μίζοντες ὀφθαλμῶν, ἐπαρξύντως
 πειροεργάζονται, μὴ ἄρα τις τῆν πο-
 λεμίων * ἐμβάλλοι. πειροκατασημή-
 ναντες μὴ τῆν πόλει τῶν ἐφοδῶν,
 οὐ * μετρίων ἀξιοῦνται γερῶν. ἄπο-
 νυσαζάντες δὲ πειροε τῶν το, τὰς τοῦ
 ἀλάνας καὶ παθεῖν αἰτίας αὐτοῖς τῆς
 ἰδίαις δυνάμεισθαι κεφαλαῖς, τῶν
 πασῶν ἐξάπτω ὑπομύροντες δίκλω.
 κατὰ (Ⓢ) ἴσον, ὄμμα, * τῶν ἔπιπ
 καὶ τῆν ἱερέων ἐκαστος, ἐπειδὴ πειρο-
 ται πειροε θεοῦ σκοπῶς, εἰ μὴ * ἐπαγ-
 γέλλει τοῖς ὑπὸ χεῖρα λαοῖς τὸ πε-
 φυκὸς ἀδικεῖν, σεφάνου πειροεξεν (Ⓢ)
 ἐαυτῶν τὸ χεῖμα ποιήσθαι. πειροεπει-
 ται δὲ πάλιν τοῖς ἐκ θεῖας ὀργῆς ἔπι-
 συμβαίνοισι κακοῖς, ἀδικήσας οὐ με-
 τρίως τῆς σιωπῆς τὸ τῆς παρ' αὐτῶν
 φωνῆς εἰς ὀρθότητα διοικουμένων.
 ἰκοῦν ὁ πόλεμος τῶν οὐ κατὰ ἐνός
 τῆν κατὰ ἡμᾶς ἀνθρώπου κοινῶς, κατὰ
 αὐτῶν δὲ μάλλον κινουμένων τῶν πάντων
 ἡμῶν σωτήρος Χριστοῦ. γέγραπται μὴ
 γὰρ, ὅτι οὐδεὶς λέγει. ἀνάστημα Ἰησοῦς,
 εἰ μὴ ἐν Βεελζεβούλ. Τυτέστιν, οὐδεὶς
 πειροεπειται (Ⓢ) Χριστῶν, εἰ μὴ * ἐξ ἄπρος
 τῶν διδουσαντά (Ⓢ) σατανᾶν. ἀληθῆς
 δὲ ὅτι τὸ εἰρημῶν, ἐκ αὐτῶν ἐνδοιάσθαι
 ἴς. ἰκοῦν ὁ δράκων ὁ ἀποστάτης,
 Τυτέστιν ὁ σατανᾶς, ἀνδρὸς ἱερέως,
 ἐκ ἀσφαλοῖς, μάλλον δὲ καὶ πε-
 πλανημένου τῶν διανοῖσθαι * τυχῶν,
 καὶ γλώσσης ὑπορήσας ἐτοιμότητις,

Cum ergo barbarica aliqua ir-
 ruptio expectatur, ciuitatis præ-
 fides, curamque illius gerentes,
 in speculis aut editioribus tur-
 ribus quosdam collocant, qui
 directo in agrum prospectu in-
 definenter oculos hac illac cir-
 cumferant, peruigili studio ne
 quis hostium irrumpat obser-
 uantes. Quod si hostiles insidias
 tempestiue ciuitati denuntia-
 uerint, digni censentur haud
 mediocri honore: si vero per
 illorum defidiam ciuitatem capi,
 hostilem quid pati conti-
 gerit, ipsi pœnas capitibus suis
 luent, vltimaque supplicia ex-
 pendent. Ad eundem fere mo-
 dum vnusquisque sacerdotum,
 (quandoquidē speculator a Do-
 mino constitutus est) siquidem
 populis curæ suæ commissis ma-
 lum quod lædere solet annūtia-
 uerit, coronam hac vigilantia si-
 bi conciliabit. Quod si tacuerit,
 incidet in mala quæ per irā Dei
 irrogari solent, quippe cum suo
 silentio haud mediocri damno
 affecerit eos, quos vocibus suis
 ad rectam viam dirigendos ac-
 ceperat. Susceptum itaque erat
 bellum non aduersus aliquem
 vulgarem, nobisve similem ho-
 minem, sed aduersus omnium
 nostrum saluatorem Christum
 Dominum. Scriptum namque
 est, neminem dicere anathe- 1. Cor. 12.
 ma Iesum, nisi in Beelzebub,
 hoc est, neminem negare Chri-
 stum, nisi fatanam habeat, qui
 ad hoc illum instiget. neque
 quisquam est, qui hoc in du-
 bium vocet. Draco igitur apo-
 stata ille, hoc est fatanas, virum
 sacerdotem incautum, ac po-
 tius mente seductum nactus, &
 linguam adeptus temerariam,

& ad veritatis dogmata inconsiderate calumniandum, Christianique saluatoris nostri gloria detrahendum promptissimam, (erat enim petulans, effrenatogue impetu quæuis etiam absurdissima audacter aggrediens,) turbis seditionibusque omnes ecclesias adimpleuit. Oppugnata autem ad hunc modum recta fide, ubique oriebantur dissensiones, & multa cura sollicitabantur etiam, qui iam crederant, num errauerint quod Christum verum Deum esse putassent. Et quid inde secutum est? Pestifera quædam lues orbem depascebatur vniuersum, originem quidem habens ex mendacio, patrem vero satanã. Cum itaque a Deo speculatores constituti simus, vt populorum curam geramus; quomodo nobis non incumberat, vt admodum alacriter sacra ecclesiasticaque tuba arrepta, his qui pietatem seruare cupiunt, diabolici laquei inuasionem detegeremus? Quam enim poenã Deus parauit tacentibus? *Sanguinem*, inquit, *eius de manu tua requiram*. At erat religiosissime rex, tutum immotumque cor tuum. Erat sane, & hoc ipse profiteor; potius autem res ipsæ hoc clamant, longusque præterea temporum tractus testatur, quo omnium approbatione, cum pietatem colueritis, cum maiorum vestrorum gloria certatis: imo vero, quia illis gloriosum est quod a vestra serenitate superatur, nihil veritus merito dixerim, meliorem hac de re honestioremque vos tulisse sententiam. Noui quam immota vobis insit fides, quam firma in Christum dilectio.

* gladii
Exech. 33.

καὶ ἀπρὸς κέκληται τοῖς ἑλληθίας ἐνυβελίζουσας δόγμασι, καὶ πλεὺ τῆ σωτήρος ἡμῶν κατὰ σμικρῶν δόξῃ, δρασεῖα γὰρ λῶ, καὶ ἀγαλίνους ὀρμαῖς πρὸς πᾶν ὁποῦν τῆ ἀπρησεῖτων ἰοδσα θερμῶς. θορύβου μὲν πάσας ἐπιμπαταίς ἐκκλησίας. πολιορκουμένης δὲ οὕτω τῆς ὀρθῆς πίστεως, διχόνοια πανταχοῦ, καὶ πολὺς λῶ ὁ λόγος καὶ παρὰ τοῖς ἡσῆ πρὸς αἰσι, μὴ ἀρετὴ πεπλαῖνται, θεὸν εἶναι καὶ ἀλήθειαν νομίσαντες Χρυσόν. καὶ τὸ ἐνπεθεῖν; νόσος οἰαίς λοιμική πλεὺ ὑφ' ἡλίον κατεβόσκετο, ῥίζῃ ἐρυσσα τὸ ψεδδος, καὶ πατέρῃ σατανᾶν. ἐπειδὴ δὲ πρὸς θεοῦ πεδείμθα σκοποῖ, καὶ τῆ λαῶν κηδεμόνες, πῶς ἐκ ἐδῆ, καὶ μάλα πρὸς θύμῳς, πλεὺ ἱερῶν τε καὶ ἐκκλησιαστικῶν λαθόντας σάλπηγῃ τοῖς βίσεβῆν ἐλομῆμοις τῆς τῆ διαβόλου παγίδος κατὰ σμικρῶν πλεὺ ἐφοδον; ἔνα γὰρ ἐπήρησε δίκην τοῖς σιωπῶσι θεός; τὸ αἶμα, φησὶν, ἐκ τῆς χειρὸς σου ἐκζητήσω. ἀλλ' ἡμῶν, ὡ φιλόχειρε βασιλεῦ, ἀσφαλῆς καὶ ἀκλόνητος ἡ σὴ καρδία; καὶ αὐτὸς ὁμολογῶ; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτὰ τῆτο βουδιστὰ πρὸς αἵματα; καὶ πρὸς γε πούτω μακρὸς μάρτυρῆς χρόνον, καὶ ὅν βίδοκμοι γερῶνότες εἰς βίσεβειν, τῆς τῆ πρὸς ῥόνων ἀμιλλᾶτε δόξῃς. καὶ ἐπειδὴ ὅδῃ ἐνείνοις βικλεῖς τὸ καὶ τῆς ὑμετέρας γαλλώπτης ἡπλάσται, τυχὸν φαίλω δὲ ἐικότως κατὰ δέισας οὐδὲν, ὅτι πλεὺ ἀμείνω καὶ πρὸς φερετέρῃ ὑμεῖς ἀνεδήσατε ὑφ' ἡμῶν. οἶδα τῆς ἐνούσης ὑμῶν πίστεως τὸ ἀκλόνητον, τῆς εἰς Χρυσόν ἀγάπης τὸ ἰδρυμένον.

ANNO CHRISTI 431.

* πρὸς αἰσι
καὶ, μὴ ἀρετὴ
πεπλαῖνται,
θεὸν εἶναι

* ἀνο

* ἡμῶν

* ἰδρυμένον
ἔγρα-

ANNO CHRISTI 431.

ἔγραφον ἰσχυροῦς, ἵνα τοῖς ἄλλοις, μᾶλλον δὲ ταῖς ἐκκλησίαις ἀπάσαις θορυβουμέναις ἐπικουρήσῃτε· σῶζειν γὰρ ἔδος ὑμῖν. ἵ βαρβαρικάς ἐφόδους σημαίνουσα σάλπιγξ, ἡ μὲν βίαιος ἦτε καὶ μαχημώτατον τῆς αὐτῆς περὶ πούσης βίαιος ἦτε ὑπομνήσκει μόνον, ἡ δὲ οὐ σφόδρα γοργὸν ἢ ἐμπειροπόλεμον ἀσφαλίζειται, μὴ ἄρα πως ταῖς τῆς πολεμίων φάλαγγιν ἀδικήτως ἐμβαιῶν, τῆς ἐνούσης αὐτοῖς ἀνόμιτος γήνηται ἔθραμα· ὁ ἐμὸς Τσιγαροῦ ὡς Χεισοῦ λόγος τῆς μὲν βίαιος τῆς ὑμετέρας τὸ κέντρον ἐκί- νηται κατὰ τῆς τῆς διαβόλου παρίδος, ἡσφαλίζειτο δὲ πρὸς πῖσιν ἐδὼ ἐλαφρόν τε καὶ ὑπερακόμισον ἔχοντας νοῦν. οὐ πολλοῖς δικάτοπλον ὅτι τὸ τῆς Χεισοῦ μυστήριον, βαδύς δὲ λίαν ὁ λόγος ὁ ὡς αὐτῶν· καὶ τοῖς ὅτι μάλιστα νομιμαστέτοις, καὶ ταῖς θείας ἡκρίβωκός γραφάς, μάλιστα, ὡς ἐν ἀνίγηματι ἢ ὡς ἐν ἐσπέρῃ γνώριμος. καὶ κατὰ φησιν ὁ ἱερότατος Παῦλος· φθείρουσιν ἡθὴ χρηστὰ ὁμιλία κακαί· καὶ μὲν καὶ κατὰ γὰρ ἡ Σολομῶντος λόγον, σαζῶν σαζουσα κοιλαίνει πέτραν· τὸ γὰρ τοῖς συγχρῶς εἰς νοῦν ἀνθρώπων σαζῶντος δικίω ἐδὼ ἀδικεῖν πεφυκότας καθεῖσθαι λόγοις, οὐ μετρίω, ἔστι ὅτε, μᾶλλον ἢ ὡς ἐπιπῶν ἐργάζεται πλὴν ζημίαν. ἀναγκαῖα Τσιγαροῦ ἐπὶ φηλῆς ἵ ἐπὶ ἐμὸς γόρον ἐπὶ ὑπομνήσις πρὸς τὸ ἐκείνῳ αὐτὸν, ἡ πρὸς πᾶσαν ἐλπίδα Χεισοῦ πολεμήσαντα, καὶ πρὸς γὰρ ἐδὼ ἄλλοις, οἱ πλὴν τῆς μυστήριου γνώσιν οὐλίαν ἡκρίβωκότες, τοῖς τῆς πλάνης λόγους οὐ μετρίως κατεχμάζοντο.

Scripsi vero non inutiliter, ad hoc ut ipsi alii, imo vero ecclesiis omnibus turbatis opem feratis: vestri enim moris est conferuare. Ut ergo tuba, quæ barbarorum insultus denuntiat, robustissimum quidem ac pugnantissimum quemque tantum condecens generositatis admonet, timidum vero tironemque cautum reddit, ne qua ratione in hostium acies per imprudentiam incidens, crudelitatis ipsorum præda fiat: ita quæ ego de Christo conscripsi, vestræ quidem pietatis aculeos aduersus diaboli laqueos excitabant, ceteros vero qui leui mobilique in malum mente sunt, cautos in fide stabilesque reddebant. Christi mysterium non ita facile a multis capitur. illius enim doctrina admodum profunda est; & illis etiam qui mente plurimum valent, diuinaeque scripturas exquisite versant, vix tamquam in speculo atque ænigmate cognita. Cum autem, ut sacratissimus Paulus dixit, *corrumpant bonos mores colloquia mala; guttaque distillans, secundum Salomonis dictum, saxa excavet; si noxii illi sermones in humanam mentem instar distillantis guttæ subinde incidant, fit quandoque, ut non mediocre, imo plerumque maximum afferant damnum. Instituta itaque vtiliter ac necessario hæc a me est admonitio, tum ad eum ipsum [retundendum,] qui præter omnem opinionem Christo bellum intulerat, tum ad alios quoque [confirmandos instruendosque] qui cum mysterii huius cognitionem non admodum exacte tene-*

1. Cor. 15. Tob. 14.

Concil. Tom. 6.

Gg

ANNO CHRISTI 431.

ἔγραφον

ἡσφαλίζειτο

ἐλαφρόν

μάλιστα

συσχρῶς

ἐκείνῳ

Quod autem necessario scripserim, ex ipsa rei natura confirmari potest. Superioribus quidem temporibus, multisque retro sæculis, res humanæ a Deo dissidebant. (errabat enim vniuersa terra, & sicut beatus Dauid canit: *Omnes declinauerunt, simul inutiles facti sunt, non est qui faciat bonum, non est usque ad unum.*) sed *visitauit nos oriens ex alto*: apparuit nobis vnigenitum Dei Verbum, & cum iis qui in terris degunt, conuersatum est, nostri similes factus homo, ita vt maneret secundum naturam Deus; ac interstitio sublato, per seipsum Deo & Patri nos coniunxit; & iniuriarum oblitus, a peccato, per quod ab illo dirimebamur, nos liberauit, fideque iustificauit. Est enim ipse pax nostra, secundum scripturas. Futurum itaque erat, vt fide violata, vinculum pacis nostræ, quo Deo connectimur, distumperetur, iustitiæque via a mentibus nostris absconderetur, ne quid dicam grauius: Iustificamur enim per sanctum baptisma, mortem Christi annuntiantes, simulque resurrectionem eiusdem confitentem. Verumtamen, Christianissime rex, mortem annuntiamus non vulgaris hominis, sed inhumani Dei, passi quidem nostra causa secundum carnem, vt scriptum est, viuentis autem tamquam Dei, & secundum propriam naturam impassibilis manentis. Cum ergo Christianorum spes, quod quidem ad seductoris sermones, imperitamque & effrenatam eiusdem linguam attinebat, in apertum periculum adduceretur; necessitate quadã adacti non potuimus, o rex,

ὅτι ἔγραψον ἀναγκάως, καὶ αὐτὴ πρῶσεται τῆν παραγράτων ἡ δυνάμεις. καὶ μὴ γὰρ εἶδον δύνανται ἐπαρωχικότας ἡδὴ καιροὺς διεισήκει θεοῦ τὰ ἀνθρώπινα. πεπλανητο γὰρ ἡ σύμπασα γῆ· καὶ καθάφθισιν ὁ μακάριος Δαυὶδ· πάντες ἐξέκλινον, ἅμα λιχρεώθησαν· ἐκ τῶν ὁ ποιῶν χησώπιτα· ἐκ τῶν ἕως ἐξός. ἀλλ' ἐπισκέψατο ἡμᾶς ἀνατολή ἐξ ὑψοῦς, ἐπέφανεν ἡμῖν ὁ μονογενὴς τῆς θεοῦ λόγος, καὶ σωανερσάφῃ πῶς ἐπὶ τῆς γῆς, καθ' ἡμᾶς γερονῶς ἀνθρώπου μὴ τῆς μεῖναι φύσῃ θεός· αὐτὸς ἡμᾶς σωῆναι δι' ἐαυτοῦ τῶν θεῶν καὶ πατρὶ, ἀειλῶν τὸ μεσολαβοῦν, καὶ ἀμνησικῶς ἀπαλλάξας τῆς διείσεως ἡμᾶς ἀμύπιας, καὶ δικαιοσύνας τῆς πίστεως· καὶ γὰρ ἐστὶν αὐτὸς ἡ εἰρήνη ἡμῶν καὶ τὰς γραφᾶς. ἐμελλε πίνω ὁ πῶς πρὸς θεὸν εἰρήνης ἡμῶν σὺνδεσμος διαρρήγνυσαι, ἀκαλυομένης τῆς πίστεως· ἐμελλεν ἡ τῆς δικαιοσύνης ὁδὸς ἐκ τῆς ἡμετέρων κρύπτεσθαι διδοικῶν, ἵνα μή τι λέγωμεν φορηκῶν. δικαιοσύνη γὰρ διὰ τὰς ἀγίου βαπτίσματος, τὸ δάνατον ἐξέλεσθαι κατὰ γῆμοντες, προσομολογοῦντες δὲ ἐπὶ τῶν ἀνάστασιν αὐτῶν. πλὴν ἐκ ἀνθρώπου κοινοῦ δαΐατον κατὰ γῆμον, ὃ φιλόχευε βασιλεῦ, ἀλλ' ἐν ἀνθρώπων τῶν θεοῦ, καὶ πατρὸς μὴ ἕσθ' ἡμῶν σερμῆ, καθὰ γέγραπται, ζῶντος δὲ ὡς θεοῦ, καὶ τῆς ἰδίᾳ φύσῃ μεμνηκός ἀπαθῶν. κινδυνεύουσης τριγαροῦ τῆς χριστιανῶν ἐλπίδος, τὸ γὰρ ἦκον εἰς τὸν τῆς πλῆθους λόγους, καὶ πλὴν ἀτεχνῆ καὶ ἀπύλων γλώσσῃ, ἀνάκαϊόν πως τῶν κατὰ τῶν βασιλεῶν,

Psal. 13.

Luc. 1.

Baruch 3.

Ephes. 2.

Ibidem.

Rom. 6.

10

11

12

13

14

15

ANNO CHRISTI 431.

σωσπλον ημας εχοντας πλω δληθηαν, ποις ορθω εχουσι ενπαμωαι πισιν. ο δε δη μαλιστα ημας παρος τωτο παρο-
 τρωων ελθειν, κεινο * εστιν. ενταυτα μηδ ρη μακτελοι πατες ημω
 * παροσηδεντες παρα θεου, τ' εερωσιωλυ ταις τω αρεσεων κατω καιροισ αντε-
 ταξαντο δυσροπαις, μαλιστα δε τη τω δυοσιων Αρειανω. και ποι κατ κεινο τω καιροδ ρη ανθεροπων κρατουωπεσ παραματων εκ ηδθησαν πλω δληθηαν, εφρονου δε μαλλον τω κεινων, και εδ οδοντασ απων
 * επετειζον ποις τω εκκλησιων διδα- σκαλοισ. δλλ ησαν κεινοι παντοσ α-
 μεινοισ δειματω, ρη ορθον τε, και * ανεπιληπτον τωσ πιστωσ διακηρυχον-
 τεσ λογον. ηδθησαν γαρ λεγοντα ρη κωρον ημω Ιησουω Χριστω. μη φο-
 βειθε δωπο τω δωποκτεινοντων ο σω-
 μα, πλω δε ψυχω μη δωαμδρων δωποκτεινασ. φοβηθητε δε μαλλον ρη δωαμδρον η ψυχω και σωμα δω-
 λεσασ εν γεεννη. οτε ρινω κεινοι εδω τω ολων κρατουωτασ κατ κεινο τω καιροδ πολεμωτατοι εχοντεσ, ου σε-
 σιγκασιν εις δωξα δωκουμδμου τω παντων ημω σωτηροσ Χριστοδ, πωσ εκ αναγκαωον και ημασ αυτωι κατ εχουσ ιενασ τωσ κεινων δωπεικαίασ και τωσ εις Χριστω γησιωτητοσ; πωσ εκ εδω ταισ τω δυσφημου Φωναίσ, αν-
 τερω γεατα πλω δληθηαν; ηδην, ωσ εφω, τωσ δωθεβείασ ημω ο ερηρει-
 σμενον. ηπισαμλω ακριβωσ, ωσ εκ κεινοσ μαλλ ρη ρεσκειν, δλλ ερω *
 * ε τω σωπαδ δωαπειδον λω; μικροδ με τω προποντοσ δωξεσησεν οκν ρη, και δω παροσποδοσα παρισυδίασεν.
 officii decoro hæsitatio dimouit, & ad Deum offendendum adduxit.

focia habentes ipsius veritatis arma, illos qui recte credunt, non defendere. Ut autem hoc faceremus, illud maxime nos impulit. Beati namque patres nostri, * cum sacerdotium a Deo accepissent, hæreticorum peruersitati suo quique tem- pore sese intrepide opposue- runt, maxime vero impiorum Arianorum; etiamsi ii qui tunc humanarum rerum dominium obtinebant, veritatem igno- rarent, imo magis cum illis quoque sentirent, dentibus- que aduersum ecclesiæ docto- res infremere. Verum illi omni metu superato, rectam & irreprehensibilem fidei do- ctrinam libere prædicabant. Nouerant enim Dominum no- strum Iesum Christum dixisse: *Nolite timere eos qui occidunt* *corpus, animam autem occide- re non possunt; sed potius ti- mete eum, qui animam et corpus potest perdere in gehenna.* Cum igitur illi, tamen- si infensissimos eos haberent qui vniuersale per id tempus in omnes imperium obtinebant, nihilo minus non siluerint, ut Saluatoris nostri omnium glo- riam ab iniuria vindicarent; quomodo necesse non erat, ut nos quoque probitatis sinceritatisque illorum erga Chri- stum vestigia sequeremur? Quo- modo blasphemi illius vocibus veritas opponenda non erat? Sciebam, sicut dixi, vestræ pietatis in fide stabilitatem: certo persuasus eram, illum non magis vobis placere, quam me: quænam res silentium sua- debat? Me propemodum ab officii decoro hæsitatio dimouit, & ad Deum offendendum adduxit.

* a Deo a-
 nimi viri-
 bus acce-
 ptis, hære-
 ticon per-
 ueritati
 suo cuius-
 que tempo-
 re existenti
 sacerdotiū
 obiecerunt,
 maxime ve-
 ro hæresi
 impiorum
 Arian.

Matth. 10.

Concil. Tom. 6.

Gg ij

Verum ad me ipsum ita dicebam: Heus tu, silentium tuum excusari non potest; [imo vero si filueris,] & apud Deum & apud homines grauem noxam incurres: pius & Christi amans est is, quem Deus regia gloria decorauit: sed & clarissimarum Augustarum egregium par, a quibus laudibus clucere perspicitur: consentiunt quoque venerabilia ipsa & admirabilia virginitatis germina: tum reliqui & ordine & dignitatum excellentia his proxime accedentes, re-ctaue & inculcata fide ornati, non vulgari propter spretam Saluatoris nostri gloriam & ipsi quoque tristitia afficiuntur. Cur ergo quæ Deo grata fore intelligis, non audacter exequeris? An non iners nauta ille censendus, qui secundis ventis vela implentibus nauigare nollet? Nonne velut ignauus & imbellis damnaretur, qui in acie constitutus, fortissimorumque militum manu adiutus, cum victoria potiri posset, meticolus foret, & clypeum abiiceret? Talibus me ipsum cogitationibus exacuens, vestraeque maiestatis pietate fretus, imperterritus in medium prodii, necessarium ratus, vt Christi indigna contumelia affecti causam susciperem. Verum ad ea quæ hactenus dicta sunt, & hoc quoque adiacendum existimo. Electus fuit Nestorius tamquam in apostolicis euangelicisque doctrinis exercitatus, promouendæque pietatis artifex, qui que rectam & omnino inculpatam fidem teneret: ac talem esse hunc hominem cupiebat etiam pia vestra maiestas, vniuersique

ἀλλ' ἐφλω αὐτὸς ἐμαυτῷ ἀπροφά-
σιον ἔχεις, ὡς εἶπες, πλὴν σωπῶ· διὰ
κατὰ σου τὰ ἐγκλήματα ᾧρά τε θεῶ
ἔ ἀνθρώποις· δισέβης καὶ φιλόχει-
τος ὁ τῆ βασιλίδι δόξη κατεσημῆτος
ᾧρά θεοῦ· καὶ μὲν ἔ αὐτῆ τοῖς ἴσοις
ἀρχίμασιν ὁρᾶται διαπρεπῆς ἡ τῆ
δύκλεισάτων βασιλίδων δυαί· ὁμο-
γωμονεῖ καὶ αὐτὰ τὰ σεμνά τε καὶ
ἀξιάγαστα τῆς παρδενίας βλασημα-
τα. Ὁ σασιον ἔχοντες πλὴν ἐγγύς, καὶ
ταῖς τῆ ἀξιομαίων ὑπεροχῆς ἐκ-
λελυμπερυσμένοι, ὁρᾶτε καὶ ἀδια-
βλήτω διαπρέποισι πῖσι, λελύπλω-
ται καὶ αὐτοὶ τῆς τῆ σωπῆρ ὁ δόξης
ἀδευμῆτος. εἶπα πῶς οὐ σφόδρα
νεανικῶς τὰ θεῶ δοκῶντα πληροῖς;
ἢ ἐκ ἀδρανῆς ὁ ναυπῆρ, ὅταν ἔξ
οὐρίας ἀπὸ τῆ πνύματος κατὰ χρο-
μῆτου τῆ λίνων ᾧραῖται τὸ πλεῖν;
οὐχὶ ἀδενῆς τε καὶ φυροπόλεμος εἶν
αὐ ὁ τεταγμένος ἐν στρατώταις, εἰ
νικᾶν ἔξον, τῆς ὁ δόξων χειρὸς
ἔπικουρούσης ἀπὸ, ῥίψασίς ἡς
ὁρᾶτο καὶ ἀνάνδρ; ταῖς ποιαύταις
ἐμαυτὸν παραθήγων ἐνοιῖαις, καὶ τῆ
δισέβεια τῆ ὑμετέρου κράτους τεταρ-
ρηκῶς, ἀοκνότητι ᾧρῆλθον ἔπῆ
τὸ χεῖρῶ σιμειπῆν δυσφημουμῆρ
Χεῖρῶ· ἄλλως τε χεῖρ ἡ, ἐρωγέ φη-
μι, πορονεγκῆν οἷς ἐφλω ἡ τόδε.
ἐπελέχθη Νεστέριος, ὡς τοῖς ἄποστολι-
κοῖς καὶ ἀγαγγηκοῖς κηρύγμασιν ἐγ-
γεγυμνασμένῳ, ὡς τεχνίτης εἰς δι-
σέβειν, ὡς ὁρᾶτω ἔχων πλὴν πῖσιν
καὶ ἀμώμητον παντελῶς· καὶ ἑοδ-
τον ἔπῆ ὁ ἀνθρώπον ἡ τὸ δισέβης ὑμῶ
κράτος ἐπεθύμει, καὶ πάντες δὲ ὁ
τῆ ἀγίων ἐκκλησιῶν ποροσηκότες,

ANNO
 CHRISTI
 431.

καὶ γὰρ τε αὐτός. καὶ νοῦν ὅτε τὰ πρὸς
 τῆς χροτονίας αὐτῶν πρὸς τὴν εἰς τὸ
 πρὸς νεγκόντων θεοσεβείων ἑπισκό-
 πων διεπέμφθη γράμματα, αὐτέ-
 γραφον ἀμελλητῇ, χαίρον, ἐπαινῶν,
 ἐπὶ λόγους ὡς ἀδελφῶν καὶ συλλε-
 γουρῶν τὰ πάντων ἔξαίρετα τῶν ἀγα-
 θῶν διὰ τῆς αἰῶθεν ὑπαρξίας Ἰη-
 φου, ἀλλ' οὐ τῆς ἡμετέρας φιλαδελφίας
 τὰ μὲν τῶν κατηγρημένα, μᾶλλον
 δὲ τῆς ἐκείνου σκαίωτος. ἐπελήθη
 μὲν γὰρ ὡς πρὸς ἑαυτὸν, ἀλλ' εὐρηται
 λύκος· ὡς πρὸς καὶ γνήσιος οἰκέτης,
 ἀλλ' ἠγάπησε τὸ ἐναντίον· ὡς εὐβο-
 ρης ἀμπελῶν, ἀλλ' ἐκπέτοκεν ἀκαί-
 ρως, καὶ τὸ γεγραμμένον· ὡς γηπόνος
 εὐπερὶ, ἀλλ' ἐπεβούλευσε τῶν χω-
 είων· ὡς ποιμὴν ἀγαθός, ἀλλὰ θηροὺν
 ἀγρίων γέροντι ἀπλωέστερον. εἶτα
 νενοσηκώς, ἐκ οἴδ' ὅπως, πλὴν κακο-
 δοξίδου, νενοδέπεται πλειστάκις, καὶ
 τῶν πρὸς πολλῶν· ἄρα οὐκ ὠφελή-
 σθη νοσητεύμενον; ἐδήχθη τῶν νοῦν,
 ἐλεγχόμενον; μεπεβούλευσατο τῶν
 ἀμείνων; πεφρόνηκε τῶν ἀγαθῶν;
 ἄρα μεμίσηκε τὸ ψεῦδος; ἠγάπησε
 πλὴν ἀλήθειαν; * ἠρητίσατο πλὴν τῆς
 ἀμαθίας ἀχελῷ; ἐζήτησε δὲ τὸ φῶς;
 κατέληξε τῆς κατὰ Χριστὸν γλωσ-
 σαλγίας; τῶν ἀντιερπηκῶτων ἐδυσω-
 πήθη τὸ πλῆθος; ἐφείσατο πολλοὺς
 καὶ ἀναριθμήτους σκανδαλισμοῦσι
 ὄρον; λελύπηκεν αὐτὸν τὸ * κέναν-
 δρον τῶν πεπεσυκότων πλὴν ἐκκλη-
 σίαν ὄρον; οὐδαμῶς, κατὰ καὶ αὐτὸ
 τῶν πρὸς γράμμάτων τὸ πρὸς διαβοή-
 σαι αὐτῶν. ἐπειδὴ γὰρ ἡμῖν ἐκ ἀγία
 συνόδου κατὰ διαταγήν τῆς ὑμετέ-
 ρου κράτους σωματικῶς πανταχό-
 θεν κατὰ πλὴν Ἐφεσίων μητρόπολιν,

ego ipse. Etenim cum de illius
 ordinatione literas a piissimis e-
 piscopis, qui eum promouerant,
 accepissem, nihil cunctatus, gau-
 des & laudans, illique tamquam
 fratri & comministro, optima
 quæque per diuinam senten-
 tiam obtingere exoptans, re-
 scripsi. Quæ vero postea confe-
 cutæ sunt accusationes, non no-
 stræ dilectioni, sed illius potius
 improbitati imputandæ sunt.
 Electus est vt ouis, sed inuentus
 est lupus: vt sincerus fidelisque
 famulus, sed dilexit contrariū:
 vt vinea vuarum ferax, sed, sicut
 scriptum est, spinas protulit: vt
 industrius agricola, sed insidia-
 tus est agro: vt bonus pastor,
 sed feris agrestibus efferatior
 euasit. Deinde cum iam prauis
 nescio quomodo opinionibus
 laboraret, admonitus est sæpe-
 numero, idque a multis. Num
 igitur per admonitiones melior
 euasit? num redargutus con-
 scientia remorsus est? num in
 melius consilia retractauit? num
 boni aliquid animo concepit?
 num mendacium odio habuit?
 num veritatem dilexit? num
 inscitia caliginem repudiauit?
 num lucem quæsiuit? num ad-
 uersus Christum nugari desit?
 num contradicentium multi-
 tudinē reueritus est? numquid,
 cum multos, ac pene innume-
 ros offensos animaduerneret,
 abstinuit? numquid cum ec-
 clesiam fidelium cœtuam vacuum
 destitutamque cerneret, indo-
 luit? Nequaquam, vt ipse re-
 rum euentus clare probauit.
 Etenim cum sancta nostra Sy-
 nodus in Ephesiorum metro-
 poli iuxta maiestatis vestræ de-
 cretum vndique conuenisset,

11a. 5.

ANNO
 CHRISTI
 431.

venit eo tum ipse quoque: cum-
que super præteritis lamentari
plorareque debuisset; perinde
ac si neminem prorsus per ea
offendisset, quæ cum in illa ma-
gni nominis ciuitate etiamnum
versaretur, effutire ausus fuc-
rat, peiora adhuc adiecit, tur-
pioraque contra Saluatoris no-
stri gloriam euomere non du-
bitauit, blasphemiam in illum
coniectæ crimen parui omnino,
imo prorsus nihili faciens. Quæ
enim ausus est dicere, fatius est
tacere; idque cum dissereret
cum episcopis sanctis, optimū-
que in omnis virtutis genere te-
stimonium & existimationem
habentibus, diuinarum quoque
scripturarum peritissimis, appri-
meque gnaris. Qui proinde
blasphemiam illius contra Chri-
stum plurimum offensi, incon-
tinentemque & effrenatam e-
iusdem linguam detestati, ma-
nus apud illum lauerunt, & quæ
ab illo audierant, sanctæ Syno-
do non sine lacrymis renuntia-
runt; non latenter aut occulte,
sed ea fiducia, vt id in ipsa fide
rerum gestarum deponerent,
parati etiam ad reuincendum
ipsum, quod ea aduersus Chri-
stum dixerit, quæ vel cogita-
re nefas esset. Fecerunt autem
hoc, diuini illius tribunalis iu-
diciū metuentes. Non enim
sine villo affectu ac sine sensu
amoris erant; sed diuino amore
magis ardebant, sinceramque
dilectionem erga Christum ser-
uabant. Quemadmodum enim
ii qui sacri vestri imperii sce-
ptris parent, siue illi sint gene-
rosi duces, siue in quacum-
que alia dignitate vel præe-
minencia constituti, præclari vobisque amicissimi cognoscuntur,

ἀφίκετο δὲ καὶ αὐτὸς τότε δὴ τότε, ἄνθρωποι δὲ οἱ ἡδὴ παρωχικόσιν ἐπο-
λοφύρεσθαι, καὶ κλαίειν αὐτὸν, ὡς-
πρὸ οὐδενὸς ἀγανακτικῶτος ὄλωσ, ἐφ'
οἷς τετόλμηκεν εἰπεῖν ἐπὶ ποιούμεν-
ταῖς διατελευταῖς ἐν ἐκείνῃ τῇ μεγαλο-
νύμῳ πόλει, ὡς ἔσπευθον τὰ χεῖρα,
κατεφλυαρεῖ τὰ ἀρχαῖα, καὶ τῆς
τῆ σωτήρος ἡμῶν κατεφρασεύει δό-
ξης, ὀλίγου παντελῶς ἀξιώσεως λό-
γου, μᾶλλον δὲ τῆ μηδενὸς ὄλωσ,
τῆς εἰς αὐτὸν δυσφημίας τὸ ἔγκλη-
μα. οἷα γὰρ τετόλμηκεν εἰπεῖν, σιω-
πῆν ἀμεινῶ * καὶ * ταῦτα διαλε- * ἴσῃ
ζῶντος Ἰησοῦ * θεοῖς, καὶ ὑπερε- * ἴσῃ
πεσάτω ἔχοισι τίω ἐφ' ἅπανσι τοῖς
ἀγαθοῖς Ἰησοῦν τε καὶ δόξαν * ἦσαν δὲ
καὶ τῆς θεῶν γραφῶν ἐμπειρότατοι τε
καὶ Ἰησοῦ ἡμεῖς * οἱ δὲ πολὺ λίαν τῆς
καὶ Χριστοῦ δυσφημίας ἐπιληκτό-
τες, καὶ τίω ἀκρατῆ καὶ ἀπύλωτον ἀν-
μισήσαντες γλώττιαν, ὑποκινῶμενοι
τε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ταῦτα τῇ σιωπῇ
δακρυρροῦντες ἀπηγγέλλον, ἐκ ἐν ὄρα-
βύσῳ καὶ λεληθότως, φρασθήσαντες δὲ
ἐπὶ αὐτῆς τῆς πίστεως τῆς Ἰσομνημά-
των εἰπεῖν, καὶ ἐπιόμως ἔχοντες διε-
λέγγην αὐτὸν, ἀ μὴ δὲ θεῖς ἐν-
νοεῖν, κατεπρηκότες Χριστοῦ. ἔδρων ὅ
τῆτο, τίω Ἰησοῦ θεοῦ βήματος δε-
διότες κρίσιν * οὐ γὰρ ἀφιλόσοργοί ἄνευ
ἦσαν, φιλόθεοι δὲ μᾶλλον, καὶ τῆς
εἰς Χριστὸν ἀγάπης γνήσιοι φύλακες.
ὡς περὶ γὰρ ἑδὴ ἰσὸς σὴ ἡμεῖς καὶ ἡμῶν
τῆς διαγωγῆς ἡμῶν βασιλείας, ἢ ἡγε-
ναῖοις στρατηγῶν, ἢ ἡγεῶν καὶ ἑσπῶν ἡ-
ναῖς τῆς ἐν ἀξιώμασι καὶ ὑπεροχαῖς,
λαμπροῖς τε καὶ φιλάτοις ἡμῶν
ὑποφάνει τὸ κατὰ τὸν ἀγανακτικῶν,

ANNO
CHRISTI
431.

εί δὴ ποῦ ἕνεός ἡ ἀσελγή καὶ ἀκόλαστον
κατὰ γὰρ τῶ ὑμετέρου κράτους κινήσασθαι
γλώσσῃ, ἢ καὶ δραῖν ἐλοιντό π τῆς ἐξω
λόγου καὶ τῆ εὐκότος· οὕτω δὲ τῶ θεῖον
ἱερουργῶν ἐπαίνου παντός ἄξιον ἀπὸ
γαζέται πρὸς τὴν δεῶ καὶ ἀγγέλους, τὸ
μὴ ἀέχεσθαι ἕνος τῆς τῆς θείας κατὰ
φλυαριούτων δόξης, ἐν μίση δὲ
μᾶλλον αὐτοῖς τῆς ὅτι μάλιστα πολε-
μιωτάτων ποιῆσθαι φιλεῖν. καὶ γὰρ
ὁ μακάριος Δαυὶδ αὐχμηρὰ λαμ-
περὸν ἑαυτῷ δὴ τῆτο περιθεῖς, ἀνέ-
φώνη· οὐχὶ εὖ μοι οὐκ ἔστι σε κύριε,
ἐμίσησα, καὶ ἐπὶ * εὖ ἐχθροῖς σου
ἐξετηκόμην; τέλειον μῖσος ἐμίσησω
αὐτοῖς· εἰς ἐχθροῖς ἐχθύντο μοί. εἰ μὴ
οὐκ ἀγαπῶσι Χριστὸν ὁ δυσφημισῶ-
τες αὐτὸν, λογισμοὶ τῆς πρέποντος
ἀμδρανόισιν ὁ πολεμιώτες αὐ-
τοῖς· εἰ δὲ μοιδοῖσιν ἀναφαιδὸν, καὶ
τὸ περιγράψαι ὅτι κατ' οὐδένα ἔχον
ἀμφίβολον, πῶς ἐκ ἀξιάχασοι
καὶ θεοφιλεῖς, ὁ τῆς ἐκείνων βδε-
λυείας τῶ ἀδρανῆ καὶ φιλόθεον
ἀντιξάζοντες λόγον;

Ἦν δὲ καὶ ἐφ' ὧς χρησίμων τε καὶ ἀναγ-
καῖον τῶ ὑμετέρῳ κράτῃ, τὸ τῆς θεῖων
ἐλαυνέσθαι δυσασπείων τῶ βεβη-
λουῦτα αὐτά. καὶ ἕνα ἔχον; ἐρῶ,
τὰ ἐκ τῆς * θείας γραφῆς παρενεγκῶν
εἰς πληροφωρίαν. ὀλιγωρήσαντες ποτε
τῆς διὰ τῆ πανσόφου Μωσέως πεδε-
ασσμένων ὁ Ἰσραὴλ, καὶ τῆς δε-
δείσης αὐτοῖς ἄλογησαντες ἐν πολῆς,
ἐτράποντο πρὸς ἄποστασίαν πλὴν δὲ τοῦ
θεοῦ, καὶ τῆ σραπαῖ τῆ οὐρανοῦ,
κατὰ γέγραπται. ἦσαν δὲ ἡδὴ πρὸς
τῆτο * δυσεθείας ὁ πάλανες, ὡς καὶ
αὐτὸν τῶ θεῖον κατὰ μᾶνα νεών.

fi indignatione in illos commo-
uentur, qui petulantem infren-
nemque linguam in vestram do-
minationem mouerunt, vel ali-
quid aliud contra ius & fas ad-
mittere voluerint: ita Domini
quoque sacerdotem omni laude
apud Deum & angelos dignum
reddit, si neminem contra diui-
nam gloriam nugari patiatur,
sed potius omnes tales summo-
rum hostium loco habeat. Quin
& beatus quoque Dauid ma-
gnæ gloriæ id sibi ducens, ita
prædicat: *Nonne qui oderunt te,*
Domine, oderam; & contra ini-
micos tuos tabescebam? Perfecto
odio oderam illos; inimici facti
sunt mihi. Quod si Christum di-
ligunt, qui illum blasphemant;
vtique a recta ratione aberrant,
qui eos impugnant. Si vero pal-
lam Christum oderunt, nec villo
modo ea res in dubium cadit;
qui fieri potest vt non suspicien-
di sint, Deoque egregie cari,
qui efficacem piamque doctri-
nam abominandis illorum do-
gmatibus opponunt?

Erat autem & alia quoque ra-
tione vestro imperio vtile & ne-
cessarium, vt a diuinis arceretur
altaribus is qui illa contamina-
rat. Si causam quæris, dicam, ea
ex diuinis literis in mediū affe-
rens, quæ rem confirment. Isra-
elitæ aliquando ea paruifacien-
tes quæ per sapientissimū Moy-
sen constituta fuerant, manda-
tumque quod acceperant, asper-
nantes, a Deo descuerunt, & ad
simulacra, & omnem militiã cali
adorandam, vt scriptum est, sunt
conuersi. Ad tantam autem mi-
feri illi improbitatem impieta-
temq; deuenerunt, vt & ipsum
diuinum templum polluerent.

Psal. 138.

4. Reg. 17.

* πῶς ἐ-
χθροῖς

* δυσεθείας

* δυσεθείας

Succensuit ob hæc Deus, tradiditque illos in manus inimicorum. Posteaquam autem Ezechias vir sanctus & bonus adeptus est regnum, ea in quibus peccatum erat, emendauit, sacroque templo repurgato, omnipotenti Deo quæ conueniebant obtulit. Scriptum autem de illo ad hunc modum extat: *Et Ezechias regnare cepit cum viginti quinque esset annorum; allocutusque est Leuitas, dicens: Viri Leuita, audite. Nunc purificamini, & purificate domum Domini Dei patrum nostrorum, & eiicite omnem immunditiam e sanctis: quoniam rebellauerunt patres nostri, & fecerunt malum in conspectu Domini, & dereliquerunt eum. Cum autem istis & alia quædam audientibus salutaria adiecisset, subintulit iterum: *Et nunc non differatis; quoniam vos elegit Dominus ut stetis in conspectu eius ad ministrandum, & ut sitis sibi ministrantes, & [thus] adolentes. Et surrexerunt, inquit, Leuita, & congregauerunt fratres suos, & purificati sunt iuxta mandatum regis per præceptum Domini, ad mundandam domum Domini. Et ingressi sunt sacerdotes intus in domum Domini, & eiecerunt omnem immunditiam inuentam in domo Domini; & in atrium domus Domini. Subiungit deinde sancta scriptura: *Et sextadecima die primi mensis, quod ceperant compleuerunt. Ingressique ad regem Ezechiam, dixerunt ei: Purificauimus omnia quæ in domo Domini. Deinde subiugitur hic rursus: *Et surrexit mane Ezechias rex, & congregauit principes ciuitatis,****

1. Paral. 29.

Ibid.

ὡς ἀνάγκη πρὸς πάντα θεός, καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν. ἐπειδὴ δὲ βεβασιλεύκεν Εὐχίας, ἀνὴρ ὁσὸς τε καὶ ἀγαθός, ἐπιλώριδου τὰ διεπαισμένα· καὶ δὴ τὸ θεῖον διακαθάρας ναόν, προσεκόμενον οὕτω τὰ νενομισμένα τῶ πάντων κρατῶν θεῶ. γέγραπται δὲ οὕτω πρὸς αὐτὸν· καὶ Εὐχίας * ἐβασίλευσεν, ὡς εἰκοσι πέντε ἐτῶν· εἶτα προσεφώνησε τοῖς λειτείταις· ἀδελφοί λειτείται, ἀκούσατε· νῦν ἀγιάσθητε, καὶ ἀγιάσατε τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ τῶν πατέρων ἡμῶν, ἵνα ἐκβάλλετε πᾶν ἀκαθαρσίαν ἐκ τοῦ ἁγίου, ὅτι ἀπέστησαν οἱ πατέρες ἡμῶν, καὶ ἐποίησαν τὸ πονηρὸν ἐναντὶον κυρίου, καὶ ἐγκατέλιπον αὐτόν. προσεθεῖς δὲ τοῖς κληρικοῖς καὶ ἑστράτευτα τῶν χρησίμων τοῖς ἀκροατοῦσι, ἔπιφθέρετε πάλιν· καὶ νῦν μὴ διαλίποιτε, ὅτι ἐν ὑμῖν ἠρέσκε κύριος, σῆσαι ἐναντὶον αὐτοῦ λειτουργεῖν, καὶ εἶναι αὐτῶν λειτουργῶντας καὶ θυμωμένους. καὶ ἀνέστησαν οἱ λειτείται, Φησὶ, καὶ συνήγαγον τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν, καὶ ἠγιάσθησαν κατὰ πᾶν ἐν πολλῷ τοῦ βασιλέως διὰ προστάγματος κυρίου, καθεύοντες τὸν οἶκον κυρίου, καὶ εἰσῆλθον οἱ ἱερεῖς ἔσω εἰς τὸν οἶκον κυρίου, ἵνα ἐξέβαλον πᾶσαν πᾶν ἀκαθαρσίαν πᾶν ὑπερεῖσαν ἐν τῷ οἴκῳ κυρίου, ἵνα εἰς πᾶν ἅγιον τοῦ οἴκου κυρίου. εἶτα φησὶ τὸ γράμμα τὸ ἱερόν· καὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκαταδέκατης τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου συνετέλεσαν, καὶ εἰσῆλθον ἔσω πρὸς Εὐχίαν τὸν βασιλέα, καὶ εἶπον· ἠγίασαμεν πάντα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ κυρίου. γέγραπται δὲ πάλιν· ὅτι καὶ ὤρθησεν Εὐχίας ὁ βασιλεύς, καὶ συνήγαγε τοὺς ἀρχοντας τῆς πόλεως, καὶ

ANNUS
CHRISTI
431.* ἕως
26. 11.

ANNO CHRISTI 431.

καὶ ἀνέβη εἰς οἶκον κυρίου, & αὐλώει-
κε μέγροις ἐπιτά, καὶ χυμύροις ἀγῶν
ἐπιτά, καὶ ἀμύρπας, καὶ τῆς βασι-
λείας, καὶ τῆς ἀγίων, καὶ καὶ Ἰσ-
ραήλ. σῶντες ἐνπεδῶν, ὡ Φιλόχριστε
βασιλεὺς, ὅπ, καίτοι θυμιάσαι τῶ θεῷ
πρωτεθυμημένος ὁ πινάριστος, καὶ
ὁσιος Εὐεχίας, οὐ πρὸ τῶν εἰσεβέθη-
κεν εἰς τὸ ναὸν τοῦ θεοῦ, καὶ πέτελεκε
τὰ * κατὰ πλὴν βίβλῳ, εἰ μὴ πρὸ νε-
πίλατο τοῖς ἱεροδοῖ τῶ θεοῦ καδαεί-
σαι τὸ οἶκον κυρίου, καὶ ἐμβαλεῖν
αὐτῷ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν· οὐ δὴ γε-
γονότος ἐθυμία λαμπρῶς, ἐχαίρετε
καὶ λίαν ὀρῶς, ὡς ὑπαράδεικτον
ἦδη θυσίαν πρὸσκομίνας θεῷ, διὰ
τὸ μάλιστα τῆς ἐνοῦσης ἀκαθαρσίας
πρὸπαλλάξαι τὸ ναὸν. Τιοῦτό π
πέπρακται καὶ πρὸ τῶ ὑμετέρου κρά-
τος εἰς δόξαν * θεοῦ. ἔδος γὰρ ὑμῖν
θυμιάζεν * ἐν ἐκκλησίαις, καὶ χυμύ
πλοισιωτάτη πρὸσκομίζεν αἰετὰ εἰς
δόξαν * θεοῦ. ἄλλ' ἡ ὑμῶν ἀναγκαῖον
πρὸσκομίζεσθαι τὸ ναὸν, μᾶλλον
τε καὶ μολυσμοῦ πρὸπαλλάξαι
παντός, οὕτω δὲ θυεῖν ὅππαι καιροῦ.
μολυσμοῦ δὲ παντός ἐπέκεινα πρὸς
διαβολῶν ἡ κατὰ Χριστοῦ δυσφη-
μία. ἄλλ' ἐμελίωσατε τοῖς ἱεροδοῖ, οἱ,
καδαπρὸ ἐφλω δρῶν, καὶ πρὸξε-
καθηρῶν ὑμῖν τὸ ναὸν, * ἦγνισαν αὐ-
τὸν, πλὴν ἀπεργῆ καὶ ἀνόσιον πᾶσαντες
γλαῶσαν, ἵνα ὑμεῖς διδοκιμῆτε μει-
ζόνως πρὸ τῶ θεοῦ, καὶ ἀγγέλοις,
καὶ ἀνθρώποις.

Ἡ μὲν οὖν ἀγία τε καὶ οἰκουμένη
συνόδος, καὶ τὸ ἅλων σωτήρα Χρι-
στοῦ διφραίνουσα, καὶ τῆ εἰς αὐτὸν πίστι
* σιωαγορβύουσα, μονονεχὶ λέγουσα·

cinari studens, illudque quod scriptum est, tantumnon dicens :
Concil. Tom. 6.

Et ascendit in domum Domini,
& obtulit vitulos septem, & hir-
cos caprarum septem pro peccato,
pro regno, pro sanctis, & pro Is-
rael. Intellige hinc, o Christia-
nissime rex, optimum illum san-
ctumque Ezechiam, quamvis
Deo sacrificare instituerit, non
prius templum Dei ingressum
esse, & ea quæ in votis habebat
perfecisse, quam sacerdotibus
Dei domum Domini repurga-
re, omnemque immunditiam
inde eiicere præcepisset. Eo au-
tem facto adolebat splendide,
atque gaudebat, & valde recte,
vt qui tum acceptum Deo sa-
crificium obtulisset, vbi maxi-
me templum ab immunditia li-
berasset. Eiusmodi quidpiam a
vestra quoque maiestate factum
est ad Christi gloriam. Est enim
vobis in more positum, vt in-
censum adoleatis, ornentis ec-
clesias, largissimaque manu quæ
sunt ad Dei gloriam semper of-
feratis. Verum necessariū erat,
vt templum ab omni macula,
omnique inquinamento prius
repurgaretur & liberaretur, ac
tum denique opportunum sa-
crificium a vobis offerretur.
Blasphemia autem in Christum,
sceleris omnis crimen excedit.
Sed præcepistis sacerdotibus,
qui, vt modo dixi, repurgarunt
vobis templum, illudque sancti-
ficauerunt, imperitam, impiam-
que linguam compescentes; vt
vos hac ratione apud Deum
& angelos, & homines magis
commendemini.

Sancta itaque & œcumeni-
ca Synodus, Christo omnium
nostrum Saluatori grata, fi-
dei quæ in ipsum est, patro-

Hh

* κατὰ βίβλῳ

* Χριστοῦ

* πρὸσκομίζεν

* Χριστοῦ

* ἀγνίσαν-
τες

* σιωαγο-
ρβύουσα

5. Reg. 19.

Zelo zelata sum pro Domino: sedulo curavit, ut scandali occasio e medio tolleretur. Verum quos æquum erat, imo potius necessarium, simul cum his qui laborabant, strenue dimicare, prompteque & cupide pugnare, & munera strenui laboris propter Christum infumpti nobiscum participare, eundemque zelum nobiscum suscipere, & animum pia alacritate implere: hi duri & immisericordes euaserunt, blasphemique illius hominis improbitati omnino pares. Dolentes autem & moerentes, non propter Christi gloriam, sed propter eum qui plurima contra Christum impie nugatus fuerat, eos impugnabant, qui animose dimicabant, eorumque qui quæ Christi sunt sapere volebāt, per ea quæ temere ausi sunt aduersarios se declarabant, illud tantum non vociferantes: Cur petulantem infrenemque linguam compescuistis: cur rapacem lupum ouina pelle detracta, omnibus mortalibus notum reddidistis? Nam blasphemum illum deprehensum esse ægre ferre, nihil aliud, ut opinor, est, quam hoc ipsum quod iam dicebam, proclamare. Etenim qui Antiochenæ ecclesiæ præest, a vestra maiestate ad præfinitum diem adesse iussus, a sancta Synodo abfuit. Studio enim in itinere hærebat, ut ea cunctatione illius improbitati gratificaretur qui contra Christum nugatus fuerat; vel etiam (quod verisimile est, aut verum potius ac indubitatum) quod eadem cum illo sentiret. Nam cum sextuldecimus dies iam abiisset, primarii quidam ex iis qui cum illo erant

ζηλοδοσα ἐζηλωκα τῷ κυρίῳ, κατὰ τὸ γεγραμμένον ἐν μέσσοις γυνάξαι παρεσκήασε τῷ σκανδαλοῦ πλὴν ἀφορμῶν. οὐδ' ἔτι εἰκός, μάλλον δὲ ἐαυτῶν καὶ σωμαθλήσαι παροδύμωσι τοῖς πεπονηκόσι, καὶ μερίσασθαι μὴ ἡμῶν τῆς διὰ Χριστὸν διανδρίας τὰ γέγραπται, αὐτὸν ἡμῖν ἀναλαβόντας ζῆλον, καὶ θεοφίλοις διψύχας οἰκεῖον ἀναπιπλῶντας νοῦν, οὗτοι γὰρ ἄσκητοί καὶ ἀφίλοικίρμονες, καὶ τῆς τῷ δυσφήμου σκαλιότητος κατ' οὐδὲν ἐν μέσοις. λελυπημένοι δὲ καὶ ἀλλήσαντες, οὐχ ὑπὲρ γε μάλλον τῆς δόξης τῷ Χριστῷ, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν πλείστων τε καὶ δόξως κατ' αὐτῶν πεφλυαρηκότες, τῶν γνησίων κατεστρατιῶντο μαχητῶν, καὶ τοῖς τὰ τῷ Χριστῷ φρονεῖν ἐδέλοισιν ἀντεφέροντο, δι' ὧν δράσαι πελομήκασαι, μονοουχὶ κενεραγῶτες. ἢ τὴν ἀσελίην καὶ ἀχαλινον ἐπαύσατε γλώττιον, καὶ τῷ παροδύμωσι παρεδόντες καὶ δι' ἄρπαγα λυκὸν τῷ ἀπανταχοῦ γνωστὸν κατεσήσατε; τὸ γὰρ ἐφ' οἷς ἐκείνος ἐλήλεγκεται δυσφορεῖν, ἔσθον οὐδὲν, ὡς γε οἶμαι, πλὴν ὅτι τῷ διακεκραγῶτων ὄσθον. ὁ γὰρ τοῖς τῆς Αντιοχέων ἐκκλησίας παροδύμωσι ἀπελιμπάνετο μὲν τῷ ἀγίας συνόδου, καὶ τοῖς παρῆναι κεκελευσμένους κατὰ γε πλὴν ὁρεαθεῖσαι ἡμέραν παρὰ τῷ ὑμετέρου κράτους ἀνέδύετο δὲ πλὴν ἀφίξιν, τῆς τῷ πεφλυαρηκότος καὶ Χριστῷ διεστρόφαις πλὴν μέλλησιν χαρίζομενον. μάλλον δὲ, ὡς εἰκός, ἢ καὶ ἀλλήτως, καὶ ἀναμφιλόγως, ἐκείνω τὰ ἴσα φρονῶν. ἐκ τῆς γὰρ ἐπὶ δεκάτιον διαχρονιότητος ἡμέρας, ἡκόν ἕνεκεν μόνις τῶν σὺν αὐτῷ,

ANNO
CHRISTI
431.

* ἀναπιπλῶντας

* μόνις

* κατε-
σήσατε* ἀναμ-
φίλως

ANNO CHRISTI 431.

τῶν ἄλλων ἐπεσφύροντες, μητροπολιτικῶν γὰρ οὐτοί. Ἐ δὴ καὶ ἀπήγγηγον ὡς παρ' αὐτῶν τῆς ἀγίας συνόδου, μὴ δὴ ῥηδύσαι πάντως ἀναμείβεσθαι αὐτῶν πλὴν ἀφίξι, πληροῦν δὲ μᾶλλον ἐπέγειρασαί τε πεδεασμένα. τότε δὴ μὲν ἡ ἀγία συνόδος συναζήσατο ἐν τῇ ἀγίᾳ ἐκκλησίᾳ, τῇ καλουμένῃ Μαρία, συνέδρον δ' ὡσπερ καὶ κεφαλῶν ἐποίητο Χερσονήσου ἐν ἀγίᾳ θρόνῳ τὸ σπῆλον διαγρηγιον, μονοουχί καὶ ἑπὶ τοῦ πῶτος ἀγίοις ἱερουργαῖς κριμα δίκαιον κρίνατε· δικάσατε τοῖς ἀγίοις διαγρηγισαῖς Ἐ τῆς Νεστορίου Φωνῆς. κοινῇ δὴ οὖν τῇ παρὰ πάντων ψήφῳ τὰ μὲν ἐκείνου κατεκρίνετο, τῆς δὲ ἀποστολικῆς τε καὶ διαγρηγιῆς παραδόσεως τὸ ἀκραιφνὲς ἐδείκνυτο κέλλος· καὶ τῆς ἀληθείας ἡ δυνάμις ἐκφαίνετο. ὡμολόγητο γὰρ ὅτι πᾶν τῶν ὁρθῶν τε καὶ ἀδιάβλητος πίστις· τῆς καὶ ὑμῶν δοκοῦν, ὡ φιλόχρηστοι βασιλεῖς· ὅλος γὰρ ὑμῶν ὁ σκοπὸς εἶς τε τὸ πῶ θεῷ δοκοῦν καὶ εἰς δισέβειδον βλέπει· περτεμνήκατε γὰρ πῶποτε τῆς ἀληθείας οὐδέν. ὁ δὲ τῆς Ἀντιοχείων ἐκκλησίας περτεμνῆσαι λαχῶν Ἰωάννης, ἀμελητῆς, καὶ ῥάθυμος, Ἐ ἀνέξιμακος μὲν ἀδικουμένῳ Χερσονῶ, ὅστις δὲ καὶ μισοπόνηρος, ὅτε τῆς κατ' αὐτῶν γλωσσαλγίας, ὁ πᾶντιν κεινηκῶς, ἐπράπητο δίκας, πῶτος δίκῳ πλὴν Ἐφεσίων καταλαβῶν, καὶ ὡσπερ ἐνὸν ἐπὶ ἑξοισίας ἀπὸ τῶν ὅσα πρὸς αὐτὸν βούλοιστο, δρᾶν, οὐδενὸς ἐπιτημῶντος ὅλως, ὡς ἀνηρημένων εἰς ἅπαν τῶν τῆς ἐκκλησίας θεσμῶν, ὡς ἐκ ἐφορῶντος θεοῦ τὰ ἀνθεσπῆνα,

(erant enim metropolitani) vix tandem venire, illiusque nomine sanctæ Synodo denuntiarent, expectandum prorsus non esse illius aduentum, sed maturandum potius, ut decreta perficerentur. Tunc demum itaque sacra Synodus in sancta ecclesia quæ appellatur Maria, congregata, Christum veluti confessorē & veluti caput constituit. venerandum enim euangelium in sancto throno collocatum erat, illud tantumnon sanctorum sacerdotum auribus insonans: *Iustum iudicium iudicate*; litem inter sanctos evangelistas, & Nestorii voces dirimite. Itaque communi omnium sententia illius quidem dogmata condemnauit, euangelicæ vero apostolicæque traditionis puritatem ac venustatem demonsttrauit: atque ita veritatis vis obtinuit. Omnes enim rectam sinceramque fidem asseruerunt; iuxta vestram quoque, Christianissimi reges, sententiam. Omnis namque vester scopus ad id tendit, quod Deo placet, & cum pietate coniunctum est. Nunquam enim aliquid veritati præposuistis. Ioannes vero Antiochenæ ecclesiæ præsulatum fortitus, negligens quidem & segnis ac patiens, vbi Christus iniuria afficitur; acer vero & rigidus, vbi condemnatur is, qui maledicam linguam contra eundem Christum aperuerat; vbi primum alitis more volans Ephesum venit, perinde ac si quodcumque vellet, priuata auctoritate facere ipsi liceret, nullo prorsus accusante, quasi in vniuersum leges ecclesiasticæ sint sublatae, neque Deus res humanas quidquam curet;

* ἑπὶ τῶν πῶτων

* κατεκρίνετο

* ἑξοισίας

Zach. 7.

cum stulticia potius, quam prudentia ageretur, iræ indulgens magis, quam sobriæ rationi dominatum permittens, cum vix curru defiliisset, cubiculumque ingressus esset, adhuc puluerulentus, iis assumptis qui eadem cum illo sentiebant, putidam ac plane iniquissimam sententiam tulit (erant autem factionis illius focii viri exules, Cælestiani depositi, Nestorianæque dementiae satellites, nec non ex magna quadam stupiditate in blasphemiæ contra Christum crimine cum illo participes,) vniuersamque Synodum insigni contumelia afficere studuit, utpote excommunicationis titulo inuoluens, quotquot ex vniuerso orbe Ephesum venerunt, viros celebres, vestraque maiestati notissimos, & in omni virtutum genere laudatissimos: mihi vero, & Ephesiorum antistiti grauiorem contumeliam intulit, mentiens ac dicens, quod cum impio Apollinario sentiamus, & execranda impiaque Arii & Eunomii dogmata approbemus. Fecit autem hoc, ut dixi, implacabilis iræ impulsibus omnem lapidem mouens, totasque impio furori & arrogantia habenas permittens. quod sane admiror, cum semper amicum ac beneuolum animum erga me ostenderit, nec vnquam sermones meos reprehēderit, quin & magna cum beneuolentia ad me scripserit, measque vicissim literas susceperit, atque ante ipsas Ephesi portas dulcibus me dilectionis affatibus pene cōplexus fit, suisque ad me literis hæc inferuerit: Domino meo piissimo,

Habeatur

καὶ ἄλογία μᾶλλον ἢ φρονήσις διοικουμένων, καὶ θυμῷ δοῖς τὸ πλεόν, ἢ λογισμῷ τῷ σώφρονι κρατεῖν ἵππευτας, ἀρπὴ καὶ μόλις τῶ ὀχλήματος ἀποπιδήσας, ἐτὸ δαμάπον εἰσδὶς, ἐπὶ τε κλονισασμένος, ψήφον ἐκφέρει σαδραν καὶ ἐκνομωτάτην, ὁμοδ τοῖς τὰ αὐτὰ φρονόσον αὐτῶ. ἀνδρες δὲ ἦσαν ἀπόλιδες, καὶ Κελεσιανοὶ κατηρημένοι, καὶ τῆς Νεσορίου φρενοβλαβείας ὑπαασισαί, καὶ ἐκ πολλῆς ἄραν ἐμβροντησίας μελεζόμενοι αὐτῶ τῆς κατὰ χεῖροδ δυσφημίας τὰ ἐγκλήματα. ὑβρίζει πόινω ἀπασαν μὲν πλὴν ἀγίω σωόδοδ, τῶ τῆς ἀκοινωνησίας ὀνόμαπ θελεβαλὼν ἐστὶ ἐκ πάσης ἡκοντας τῆς ὑπὸ οὐρανόν, ἀνδρας ἀοιδύμοις, καὶ τῶ ὑμετέρω κράτῃ γνωεμωτάτοις, καὶ πολλῶν λαρόντας ἐφ' ἅπασι τοῖς δρεῖσις πλὴν διφημίας. ἐμὲ δὲ, καὶ τῆς Εφεσίων ἱερούργον φορηκωπῆα θελεβαλὼν ὑβρεῖς, ψευδηροῦν, καὶ λέγων, ὡς τὰ τῶ δυαθεοῖς Ἀπολιναρίου πεφρονήκαμεν, καὶ τοῖς τῶ Ἀρείου καὶ Εὐνομίου βδελυροῖς τε καὶ ἀνοσίσις σωμανοδμερ δόγμασιν. ἔδρα δὲ τῶτο, ὡς ἐφλω, πάντα κάλων ἀνασειών τῆς ἀπιδάσις ὀργαῖς, ἐὸ ὅλας ὡσπερ λωίας ἀνείς τοῖς ἐκ θυμοδ καὶ ὑπεροψίας ἀφιλοδέσις κινήμασιν. ὁ δὲ καὶ θυμάσαι ἔχω. ὁ γὰρ αἰεὶ φίλος καὶ ἀγαπητὸς, ὁ μηδὲ πώποτε τοῖς ἐμοῖς ἵππευκῶν λόγοις, ὁ γεάφωδ ἀσμένως, ἐτὰ πρὸ ἐμοδ κομζόμενος γεάμματα, ὁ παρὲ αὐτῶν τῆς Εφεσου πωλὼν τοῖς ἕξ ἀγάπης παροφδέγμασι μονονουχὶ θελεφίς, ἐτὰς ἰδίαις ἵππευκαῖς ἐνδείς. Τῶ δεασπῆ μου τῶ θεοφιλεσάτω

ANNO
CHRISTI
431.

* ἴσταν.

* ἵππευκῶν

καί

ANNO CHRISTI 431.

* ο, ἰσως τις

* ο

* μοναχῶν ἀλύπτως

* ἰσως

* ἰσως

* ἰσως

καὶ ἀγιωτάτω συλλειτουργῶ Κυελλ-
 λω, Ἰωάννης ἐν κυρίῳ χαίρειν. οὐδὲ
 ἐμὲ μετείως δάκνει ὅ * ὅλως τῆς
 ὑμετέρας ὁσιότητος εἰς τὴν Εφεσίαν
 παραχρησθῆναι, τὰς μικρὰς ταύτας
 ὑπερήσαι ἡμέρας· τῆς γὰρ χρείας ὁ παρὶ
 τῶν σὺν ἀγιωσώλω πόδος πλέον μοι
 ἐγκεί, σὺν τῶν σὺν ὁδὸν ὄξαναύσαι.
 καὶ μὴ ἔφα· εὐχου οὖν * δέσποτα, καὶ
 ταύτας τὰς πέντε, ἢ ἕξ * μοναχῶν ὡσεὶ
 ἀλύπτως ἡμῶν ὁδεύσαι, καὶ δραμεῖν, καὶ
 παρὶ πύλας τῶν ἱερῶν ἡμῶν καὶ * τείνου
 κεφαλῶν. **Θ** παρὶ **Ω** κύριόν μου **Φ**
 θεοφιλέτατον ἐπίσκοπον Ἰωάννην,
 Παῦλον, Μακάριον, πρεσβυτέρων
 ταῦ σου τῶν ὁσιότητων. πᾶσιν τῶν σὺν
 σὶ ἀδελφότητι ἐγὼ τε καὶ **Θ** σὺν ἐμοὶ
 πλείετα πρεσβυτέρων. ἐρρωμένους,
 ὑπερβυχόμενος ἡμῶν διαπολίτης, δέ-
 σποτα θεοφιλέτατε ἐ ἀγιώτατε. πῶς
 οὖν ὁ συλλειτουργὸν ἐ ἀδελφὸν ὀνο-
 μιάσας, ἀδοκίμως ἡ ἐχθρὸς, ἡ δοκί-
 μος οὐδὲν; ἀκούω δὲ, **Θ** φὸν οἰεσθαι
 ἡ λέγειν αὐτὸν, τῆς κατ' ἐμοὶ πλημμε-
 λείας ὑποκρουόμενον τὰ ἐγκλήματα·
 ὅτι γέγραφα, κρύπτων ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν,
 καιρῶ τῶ δέοντι ταμιδόμενος ἢ Φα-
 νέροισιν. εἶτα πῶς εἶπα * ἡ αἰρετικὸς
 ἐγὼ, καὶ τῆς τῶ δυαθεβοῦς Ἀπολινα-
 είου, * καὶ Ἀρείου, καὶ Εὐνομίου Φα-
 λόπιτος κοινωνός, συλλειτουργὸν ὀνο-
 μασε; ἢ δὲ ἐ ὁσίῳ τῶν ἐμῶν κεφα-
 λῶν, καὶ παρὸς γὰρ τῶν καὶ ἱερῶν; ἢ
 οὐχ ἅπαντα ἐναργῆς, ὡς εἶπα πῶς ἐλοι-
 πο φρονεῖν τὰ βαρβάρων, ὅτι ἐσαι
 πάντως τῆς διαγωγῆς ὑμῶν βασι-
 λείας ἐχθρὸς; ἀλλ' ἐκρυπτεν, ὡς φη-
 σι, τῶν ἐχθρῶν καὶ γλυκὺς ἰδίῳ ἡ
 τὸ γὰρ ἦκον εἰς λόγους, δόλου δὲ,
 καὶ πικρίας ἐπίμενος τῶν καρδίῳ.

sanctissimoq; comministro Cy-
 rillo, Ioannes in Domino salu-
 tem. Non mediocriter me an-
 git, quod cum sanctitas vestra
 Ephesum aduenerit, pauci pla-
 ne hi itineris dies mihi reliqui
 sint. Desideriū enim tuæ sancti-
 tatis me magis vrget vt iter hoc
 celeriter absolua, quam vlla
 alia necessitas. Et post alia: Ora
 igitur domine, vt * hos quinque
 aut sex dies nobis adhuc resi-
 duos sine molestia transfigamus;
 occurrentesque sacrum nobis
 diuinumque caput tuum com-
 plectamur. Dominus meus reli-
 giosissimus episcopus Ioannes,
 Paulus & Macarius, sanctitatem
 tuam salutant. Vniuersam quæ
 tecum est fraternitatem, ego ce-
 terique qui mecum sunt pluri-
 mum salutamus. Vale, & pro
 nobis orare perge, domine piis-
 sime & sanctissime. Quomodo
 igitur qui me comministrum &
 fratrem appellabat, ex inopi-
 nato factus est inimicus, nihil a
 me læsus? Verum vt commissi
 in me delicti culpam repellat,
 illum sibi videri acute dicere
 audio, quod scripserit, inimi-
 citiam adhuc celans, quam suo
 tempore in lucem prolaturus
 esset. Quomodo itaque, si hæ-
 reticus eram, si impiæ Apollina-
 rii & Arii & Eunomii impro-
 bitatis consors, me commi-
 nistrum vocabat? Cur caput
 meum sanctum ac præterea sa-
 crum? An non omnibus perspi-
 cuum est, quod si quis cum bar-
 baris conspirat, is facerrimi ve-
 stri regni inimicus omnino futu-
 rus sit? Sed inimicitiam occu-
 luisse ait, & dulcem sermonem
 vsurpasse, cor autem dolo &
 amarulentia refertum habuisse.

sup. par. 1. cap. 36.

* has q. a. f. manifestos n. a. reli- duas

At quis cum laudare audeat, qui ad hunc modum viuere cō-
 ſueuit? Vultne forſan, Græco-
 rum lectiſſimos quoſque nos in-
 quirere? Sed illi etiam oderunt
 eum, qui aliud in ore, aliud in
 corde gerit. Inquiramus diuinæ
 ſcripturæ ſcopum. Deum hic
 clare de his qui eodem cum illo
 ſunt ingenio, dicentem audiui-
 mus: *Sagitta vulnerans lingua
 eorum, doſoſa verba oris eorum:
 proximo ſuo loquitur pacifica, &
 in ſeipſo habet inimicitiam. Num-
 quid ſuper his non viſitabo, dicit
 Dominus? aut in populum hu-
 iuſmodi non ulciſcetur anima
 mea? Dolus enim & impoſtura
 & teſta amarulentia execrabi-
 les ſunt coram Deo: & pacifice
 quidem loqui, ſed inimicū ani-
 mum gerere, res apud eum in-
 toleranda reputatur. Quare &
 horum quoque vindicem ſe fore
 interminatur. Verum ſtrenuus
 ille conuitiator, calliduſque ca-
 lumniator, excuſationes in pec-
 catis, vt ſcriptum eſt, præten-
 dens, non nihil ad hæc, fortasſe
 haud inſcite, vt ipſe putat, re-
 ſpondebit, ac dicet: Et ego quo-
 que pro Domino zelatus ſum,
 ſicut & ſancta Synodus: ſed cum
 hæretici eſſetis, mea vos fen-
 tentia contriſtaui. At dum hæc
 dicit, ſimilem ſe illis oſtendit,
 quos Iſaias propheta adducit
 dicentes: *Poſuimus mendacium
 ſpem noſtram, & mendacio prote-
 gemur. Quod ſi nemo fortasſe
 hoc dicat, res ipſa tamē clamat.
 Primum namque ſuperbus &
 arrogans deprehendetur, quod
 omnes, quotquot per vniuerſū
 orbem degunt, ſanctos ſacerdo-
 tes contumelia afficiens, eadem-
 que virga feriens, ſua ſententia**

Jerem. 9.

2ſal. 140.

Iſa. 28.

ἔτα ἕς ὁ ἐπαγνέσαι τολμήσῃ οὕτω ἄν
 ἦν εἰωθότα; ἀρα βούλεται τῶν Ελ-
 λῶν ἡμᾶς πολυπραγμονήσαι λο-
 γάδας; ἀλλὰ καὶ κείνοι μεμισήκασιν
 ἐφ' ὀργῶσιν καὶ ἐφ' ὀργάμονα. Ἐξε-
 τᾶσω μὲν τῆς θεοπνεύτου γραφῆς
 σκοπόν. * ἀλλὰ θεοῦ λέγοντος ἀκηκόα-
 μὲν ἐναργῶς περὶ τῶν ὁμοῦστων ἐκεί-
 νω· βολίς ὑπερώκουσα ἢ γλώσσα
 αὐτῶν· ὀδύσια τᾶ ῥήματα τῆς σῶματος
 αὐτῶν· τῶ πλησίον αὐτῶν λαλεῖ εἰρλι-
 κᾶ, καὶ ἐν ἑαυτῷ ἔχει τὴν ἔχθραν. μὴ
 ὅτι τούτοις ἐκ ὀπιπέλομαι; λέγει
 κύριος, ἢ ἐν λαῷ τῷ θιούτῳ ἐκ ἐκ-
 δικήσῃ ἐ μὴ μου; ὀδύς γάρ, καὶ
 ἀπάτη, καὶ κεκρυμμένη πυρία * με-
 μίσωται ὡρὰ θεῶν· καὶ τὸ λαλεῖν
 μὲν εἰρλικᾶ, διακείδεται δὲ δυσμε-
 νῶς, ἀφόρητόν ἐ χεῖμα λελόγισται
 παρὶ αὐτῶν. Τσιχαρότι καὶ ἐκδικεῖν ἐπα-
 γνέται. πρῶτασιζόμενος δὲ ἴσως
 πρῶτασιζόμενος ἐν ἀμύρπαις, καὶ τὸ γε-
 γραμμένον, ὁ νεκρῶστος εἰς ὑβρεῖς,
 καὶ ὁ περὶ τῆς εἰς συκοφαντίας, ποιήσε-
 ται ἵνα πρὸς τῶτο λόγον, ἐκ ἀκομ-
 ψον ἴσως, ὡς γε οἰεταί τε καὶ φρονεῖ.
 Φησὶ γὰρ· ὅτι καὶ γὰρ ἐξήλωκα τῶ κω-
 εἶω, κατὰ καὶ ἐ ἀγία συνόδου· ἀιρετι-
 κοὺς ὄντας ὑμᾶς, ταῖς ὡρὰ ἐμαυτοῦ
 λελύπηκα ψήφοις. ὅτι δὲ ταῦτα λέ-
 γων, ἐκείνοις ἔσται πρῶτασιζόμενος, οὐκ καὶ ὁ
 πρῶτασιζόμενος ἡμῖν Ησαΐας εἰσοκεκόμικε
 λέγοντας· ἐδέμθα ψεδδος τὴν ἐλπίδα
 ἡμῶν, καὶ τῶ ψεδδὸς σκεπαθησόμεθα·
 καὶ εἰ μὴ ἕς λέγει τυχόν, αὐτὰ βοή-
 σῃ τὰ πρῶτασιζόμενα· πρῶτασιζόμενος γὰρ
 ὑπερόφρις τε καὶ ἀλαζων ὑπερόφρις τε
 τῶν καὶ πᾶσιν ὄντας τὴν οἰκου-
 μὴν ἀγίους ἱερουργεῖς ὑβρεῖς τε πε-
 βαλῶν, καὶ ῥαβδῶ μᾶ κατὰ παύων,

ANNO CHRISTI 431.

* Sed

* ἔστι πι-
εἶται

* μίσηται

ANNO
CHRISTI
431

ἀκοινωνήτοις δὲ ἐστὶν ^α πρὸς ἑτάχεν, ἐκ
 κείνοις μᾶλλον διὰ πούτου λυπῶν,
 ἀλλ' ἑαυτὸν ἔξω τῆς ^β πρὸς αὐτοὺς κοι-
 νωνίας ἔδειξεν. ἔδος γὰρ πῶς ἀεὶ τοῖς
 ὀλιγογνώμοσιν, ὁμοειδοῦσιν, ὅτι πλῆ-
 τοῖσι ἴνας, δρᾶν ἐπιχρησώμενοι ἀ μὴ
 δεύμεν ἑαυτοὺς ὅτε, ἑαυτοὺς δὲ μᾶλλον ἢ
 ἑτέροις ἀδικεῖν. πῶς δὲ ἡ ἀκόλουθον
 καὶ τοῖς πρὸς ἑταίροις ἐπιμαίν, καὶ
 τοῖς πρὸς ἀμεινω λαοῦσι τάξιν ἀ-
 σιωπέτως ἐπιπηδᾶν, καὶ τῆς τῆς ἐκ-
 κλησίας δεσμών τῶν τῆς εἰρήνης * προ-
 μνήστριαν καὶ ἀλιπεῖν ἀταξίαν, * μη-
 δὲ αὐτῶν ἀπομιμῆσαι φιλεῖν τῆς ἐν
 τῷ κόσμῳ πρὸς ἐπισημίαν; μέτρα
 μὲν γὰρ τοῖς ἀξιώμασι καὶ ἀσεβείας ὑμῶν
 ὡς ἴσαστο κράτος. ἑμασος δὲ τῆς τε-
 μημῶν πρὸς ἑαυτοὺς τάξιν ἐκ ἡγνο-
 κῶς, εἰκει τε τῷ πρὸς ἑταίροις, καὶ πρὸς
 τῆς ἴσων οὐ φιλονεκεῖ. ὁ δὲ καὶ τῶν
 πρὸς ἑταίροις ὡς ἑαυτοὺς, καὶ ἀλογήτως τῶν πρὸς
 πρὸς ἑταίροις, ἀχαλίνους ὡς ἀπερὶ καὶ ἀπερὶ
 πρὸς ἑταίροις ὁρμαῖς κερῶρηκε καὶ πάντων.
 καὶ τῆς πρὸς ἑταίροις κοινωνίας ἑαυ-
 τὸν ἐμβαλῶν, οἰετὰς ἢ δρᾶσαι τῆς ὀνη-
 σιφίαν * ἑαυτοῦ. ἀλλ' εἴπερ ὄντως ἐμέ,
 καὶ τῆς Εφεσίων ἱεροῦργον, ἀρε-
 τικοῖς ὄντας ἠπίστατο, καὶ τὸ κωλυ-
 ῶν, καὶ πρὸς εἰς τῶν Εφεσίων ἀφι-
 κέσαι πόλιν, * ἀπᾶσαι διὰ γεμα-
 μάτων, καὶ ἐμφανῆ καὶ ἀσῆσαι τὰ ἐφ'
 οἷς ἡμεῖς ἑαυτοὺς καὶ ἡμῶν ὁ λόγος; ἀφι-
 χεσόντες εἰς τῶν Εφεσίων, καὶ κω-
 λυκε σιωπῶν, ἀπᾶσαι καὶ πρὸς ἑταί-
 ρίας, εἰς μέσον ἀγαγεῖν τὰ ἐγκλήμα-
 τα, σιωπῶν ὄντα τῆς ἀγίας σιωπῶν,
 καλέσαι πρὸς ἀπολογία, οὕτω τε
 ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις ἢ ἀπαλλάξαι τῆς αἰ-
 τίας ὁρᾶν φρονουῦντας καὶ λέγοντας,
 aut crimine liberaret, si quidem recte sapiebamus, & loquebamur,

a communione exclusos esse
 voluerit : qua re non tam illos
 læsit, quam seipsum ab illorum
 communione seiunxit. Fami-
 liare est enim stolidioribus, dum
 quidpiam adoriuntur quod ne-
 fas erat, vt se magis lædant,
 quam alios, quos lædere se arbi-
 trabantur. Ad hæc, quomodo sit
 ordine ac rite factū, maioribus
 pœnas irrogare, & in homines
 sublimiorem ordinem sortitos
 imprudenter infilire, & ecclesia-
 sticarum legum disciplinam pa-
 cis conciliatricem deserere, &
 ne eorum quidem qui in sæcu-
 lo versantur, prudentiam imitari:
 Enimuero pia vestra maiestas
 dignitatibus modum præfinit.
 Vnusquisque autem ex iis
 qui aliquo honore potiti sunt,
 ordinis locique sui non ignarus,
 præstantiori cedit, nec paria cū
 illis habere contendit. Hic au-
 tem istud vt rem parui momen-
 ti negligens, omnemque decori
 rationem contemnens, effreni
 quodam temerarioque impetu
 in omnes fertur: & cum omniū
 communione sese priuauerit,
 credit tamen res suas egregie
 se promouisse. Verum si me &
 Ephesiorum episcopum hæresi
 infectos esse certo nouerat, quid
 prohibebat, quo minus antequā
 ad Ephesiorum ciuitatem ve-
 nisset, literis nos accusaret, ea-
 que de quibus nobiscum illi cer-
 tamen erat, manifesta faceret?
 Postea vero quam Ephesum ve-
 nerat, quid prohibuit, quo mi-
 nus nos conueniret, libere ac-
 cusaret, in medium crimina
 proferret, confidens in sancta
 Synodo ad respondendum vo-
 caret, ac denique vna cum aliis

* ομοι-
οει

* αἰτι-

* ἀπᾶσαι

aut certe ab ecclesiasticis dogmatibus aliena sentire volentes iustæ condemnationi subiceret? Verum quia non ignorabat, frustra se nos accusasse, impiamque contra orthodoxos calumniam se struxisse; Nestoriiq; reuerentiæ & amicitia tribuere, quod nos infectaretur, abscondite nos læsit; & veluti in nocturna quadam pugna non visus, iaculo nos petiit: siquidem chartam falsis accusationibus plenam concinnauit, eamq; ad pias vestras aures deferre ausus est, nequaquam id quod diuinis literis proditum est, animo perpendens: *Nullum mendacium coram rege protuleris.* Nos vero vbi hoc resciuimus, libellos sanctæ & œcumenicæ Synodo exhibuimus, cum rectam illibatamque ecclesiæ fidem profidentes, tum eos quoq; qui Arii, Eunomii & Apollinariii dogmata sectantur, anathematizantes. Rogauimus etiam vt iuxta ecclesiasticas leges in medium ille prodiret, suos sermones firmaturus, errorisque nos conuinceret. Erant autem, opinor, quæ agebamus, legi consentanea. Ipse autem in eam stultitiam, imo vero timiditatem ac desperationē prolapsus est, vt neque ad nos venire, neque sanctam Synodū intueri ausus fuerit; cum tamen potius fortiter instare oportuisset, neque expectare vt vocaretur, sed sponte occurrere, diserte redarguere, damnationis reos pronuntiare, ac pro sua ipsius sententia decertare. Verum male sibi conscius id minime fecit; adeoque sanctæ Synodi præsentiam metuebat, vt ne ex ædibus quidem prodire auderet.

From. 24.
secundum
LXX.

ἢ τοῦ ὑποδείναι ψήφω δικαία ταῖς τοῖς τῆς ἐκκλησίας ἀπαδόντα δόγμασι φρονεῖν ἡρημύοις; ἐπειδὴ δὲ ἠπίετο μάτρω ἐγκυαλῶν, καὶ σωπιδεῖς αἰοσίως τὰς κτ' ἡμῶν ὀρθοδόξων συκοφαντίας, ἔ τῆ παρὸς Νεστόριον αἰδοῖ καὶ φιλία τὰ κατὰ ἡμῶν δωροῦμεν, λεληθότως ἡδύκει· καὶ κατὰ τὸ ἐν νυκτομαχίᾳ τεπέξθην οὐχ ὀφείμεν· καὶ ψυδνηγορίας μετὸν σωτάξας χαρπὸν, τετόλμηκεν αἰνεγκεῖν εἰς τὰς βίσεβεις ἡμῶν ἀκοῆς, οὐτ' ἐκείνο λαβὼν εἰς νοῦν, τὸ πρὸ τῆς θεῖα κείμενον γραφῆ· μηδὲν ψεύδος δὲ γλώσσης βασιλεῖ λεγέσθω. ἡμεῖς δὲ τὸ τοῦ μαδόντες, βιβλίῶν ἑπίδοσαν πεποιήμεθα τῆ ἀγία καὶ οἰκουμένην συνόδω, πλὴν ἡμῶν ὀρθῶν καὶ ἀβέβηλον τῆς ἐκκλησίας ὁμολογοῦντες πίστιν, αἰαδεμαπζοντες δὲ τῶν τὰς Ἀρείου, καὶ Ἀπολιναρίου, καὶ Εὐνομίου φρονουῶντας. ἄρεκαλοῦμεν δὲ, κτ' ἑστὸ τῆς ἐκκλησίας θεσμοῖς ἡκεῖν τε αὐτὸν εἰς μέσον, τοῖς ἰδίῳις συσησόμενον λόγους, καὶ διελέγχεσθαι ἡμᾶς. ἔνομα δὲ ἡμῶν, ὡς γε οἶμαι, τὰ πρὸ ἡμῶν. ὁ δὲ εἰς τὸ τοῦ κατὰ λιδεν ἀμαθίας, μάλλον δὲ ἀγλίας τε καὶ ἀπορίας, ὡς καταναρκῆσαι πλὴν ἀφίξιν, καὶ μηδὲ ὅσον ἰδεῖν καθαροῦσαι μόνον πλὴν ἀγίῳ συνόδον. καίτοι ἐχρῆν * δῆπου * μάλλον ἐνσηναῖ νεανικῶς, καὶ πλὴν κλησιν ἐκ αἰαμείναντα δραμεῖν ἀπόμολον, ἐλέγξαι σαφῶς, δὲ ποφῆναι κατεγνωσμένοις, καὶ τῆς ἰδίας αὐτὸν ἐπαγωνίσασθαι ψήφοις. ἀλλ' ἐκ * ἔδρασε τὸ τοῦ, σαφῶς σωειδῶπ χρωμῆρος· δεδῶς δὲ οὕτω πλὴν ἀφίξιν πλὴν εἰς πλὴν ἀγίῳ συνόδον, ὡς μηδὲ ὅσον εἰπεῖν τῆς ἐσίας παροκῶψαι τολμᾶν. καίτοι

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO CHRISTI 431.

καίτοι πῶς ἴω εἰκός, ἑὸν ὄξειλεγ-
μῶν ἱερουργίαι, μεμνημῶν ἱε-
ρουργίας, μεμνημῶν θεοῦ λέγον-
τος· κρίμα δίκαιον κρίνατε· καὶ οὐ
λήψη πρὸς ὅσων ἐν κρίσει, ὅτι ἡ κρί-
σις τῆς θεοῦ ὅτι· μὴ οὐχὶ πάντη καὶ
πάντως ἐληλεγκμένοι ἡμᾶς ὡς αἰρε-
τικοί, ταῖς τῆς κατὰ κρίσεως ὑποδεί-
ναι ψήφοις; ἰὼ γὰρ πῶς ἀνάγκη ἔ-
ὑπομνημάτων συστῆναι πρὸς ἑξίν, καὶ
ταῦτα ὑμῖν γινέσθαι κατὰ φανῆν. χω-
ραὶ μὲν * ἢ ὅλαι καὶ πόλεις ταῖς
μεγάλαις νύμαπ τῆς ὑμετέρου κρα-
τοῦ, εἰς ἀναδείκνυται δικαστῆς, * δια-
σεῖ τε δὲ κρίσεις ταῖς ἐφ' αἵματι καὶ
ψυχῇ, δίδόν τε ἑὸν νομοθετουῦντας
ὑμᾶς, καὶ τοῖς ἑξὶ ὑμῶν διατάγματα
πρὸς τὴν τῆς δικαίου θήραν * ἀπθ-
δύνεται. εἴτα πῶς ἡμελλον ὀ παρα-
θεοῦ πρὸς ἱερουργίαν ὄξειλεγμένοι,
ὑποδοίτε ὄντες ὀ δριθμόν, καὶ ἐκ
ἀδυνάμασον ἔχοντες τὴν ὑπόληψιν,
τὴν ὄτι γέ φημι τῶν βιῶναι λαμ-
πρῶς, ἡμᾶς ἀδεδιῶναι μάλλῳ,
καὶ οὐχὶ τὴν θεῖαν ἐντολῶν; ὅτι δὲ
ἀχάλινος ἀπὸ πρὸς * ὑπεροψίδω
τε καὶ ὑβρίων γέρονεν ὁ νοῦς, καὶ δι-
έτερον πρὸς ἀταλαίπωρῳ
ιδεῖν. τείτον μὲν γὰρ που διατετέ-
λεκεν ἔπος δυσφημῶν ἐπὶ ἐκκλησίας
ὁ τῶν νέων δογματῶν ὄρετης Νεστό-
ριῳ· ἐπειδὴ δὲ ἑὸν οἰκείων γραμ-
μάτων τῶ ὄσιω τῆς Ρωμαίων
ἐκκλησίας ὄπισκόπου Κελεστίνῳ κατὰ
φανῆ τῆς ἐαυτοῦ διανοίας ἐποίησεν τὴν
νόσον, ἐκ δόποτομον οὐδὲ ἀσυμπα-
θῆ τὴν ψήφῳ ὑπέμεινε, ὄρεκα-
λεῖτο δὲ μάλλῳ, δόποφοιτῆσαι μὲν
τῆς ἐνούσης κακοδοξίας αὐτῶν, καὶ τὴν
ὄρθῶν καὶ ἀμώμητον ἀνδελείας πῆσιν.

* ἢ καὶ

* ἰο. ex scri-
pta possit,
dum possit,
inf. etiam.

* ἀπθ. δύν-
εται.

* ὑπεροψίας
τῆς ἐαυτοῦ

Concil. Tom. 6.

At quomodo verisimile erat ,
electos sacerdotes , memores
sacrificii, memores Dei dicen-
tis : *Iustum iudicium indicate ;* *Deut. 1.*
Et : *Personam in iudicio non ac-
cipies ; Dei enim iudicium est :*
nos condemnationis sententia
omnino subiecturos non fuisse,
si haeresi infectos deprehendif-
sent ? Erat enim necessarium, ut
& actorum commentarii con-
ficerentur , & haec ipsa vobis
palam fierent. Regionibus et-
enim totis , magnisque ciuita-
tibus dominationis vestrae nu-
tu vnus iudex praeficitur , cui
capitalium rerum iudicia com-
mittuntur , vos legislatores ve-
retur , vestrisque decretis ad
ius inuestigandum dirigitur.
Cum itaque haec ita habeant,
quomodo credibile sit , homi-
nes a Deo ad sacerdotium ele-
ctos , tantoque numero , qui
propter vitae splendorem exi-
stimatione admirabili essent ,
nos magis reuerituros fuisse ,
quam diuinum praecipuum ?
Quod autem illius animus ad
superbiam & arrogantiam fue-
rit plane infrenis , id ex aliis
quoque rebus perfacile cogno-
scere licet . Iam per tres fere
totos annos, ex quo nouorum
dogmatum inuentor Nestorius
blasphemias suas in ecclesia
euomere non destiterat. Post-
quam vero suis etiam literis
sanctissimo Romanae ecclesiae
episcopo Caestino animi sui
morbum patefecisset , non sta-
tim duram seueramque sen-
tentiam excepit , sed admo-
nitus est potius , ut praua il-
la , qua laborabat , opinio-
ne reiecta , rectam & incul-
patam fidem complecteretur.

Ii

Admonitus est autem non semel, sed saepius. Ipse vero diligens, ut putat, diuinorum dogmatum scrutator, (nolo enim grauius aliquid in illum dicere,) quique propter diuinarum legum cognitionem mire sibi blanditur, cum nunquam eos quos laesit, commonefecisset, nec verbum vllum cum illis communicasset, imo neque temeritatem suam tueri ausus fuisset; impia tamen sententia sua contumeliam illis intulit: & forte magnifice ea de re sese iactat; ut etiam audiat beatum Dauidem dicentem, vel potius Spiritum sanctum per eius vocem: *Quid gloriaris in malitia, qui potens es in iniquitate? Tota die iniustitiam cogitauit lingua tua: sicut nouacula acuta fecisti dolum. Dilexisti malitiam super benignitatem; iniquitatem magis, quam loqui equitatem. Dilexisti omnia verba precipitationis, linguam dolosam. Propter hoc Deus destruet te in finem, euellet te, & emigrare faciet te de tabernaculo tuo, & radicem tuam de terra uiuentium.*

Epsal. 51.

Intelligo autem non deesse, qui illum a delicto in nos commisso absoluerent contentur, asserentes eum iuste ob id nobis succensuisse, quod ipso adhuc absente contra blasphemum Nestorium Concilium sit celebratum. Verum hi longerectius facerent, si in nos culpam conii-cere omittentes, suam illorum potius cunctationem accusarent. Adhuc eos, qui aduentum eius praecurrerunt, & sacra Synodo denuntiarunt, ipsum expectandum non esse, nec se venisse spero, sed ipsius mandata ferentes,

παρακαλεῖτο δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ πλείους. ὁ δὲ ἀκριβῆς, ὡς οἶεται, τῶν θεῶν δογματῶν ἐρευνῆς· ἵνα μὴ ἡ λέξιμι φορηκόν· ὁ μέγα φρονῶν ἐπὶ τῆ τῶν θεῶν εἰδήσει νόμων, οὐχ ὑπομνήσας πόποτε ἐδὲν ἡδνημῶν παρ' αὐτῶν, οὐ λόγου μετὰ τοῦ, μᾶλλον δὲ οὐδὲ συζητῆσαι τῆς ἐαυτῶν περὶ περὶ τῆς ἀρρήσας, ὑβρίζει μὲν ἀνοσία ψήφω· τῶν δὲ καὶ μέγα πεφρόνηκεν ἐπὶ τυτῶν, ἵνα καὶ ἀκούη λέγοντος τοῦ μακαρίου Δαυὶδ, μᾶλλον δὲ τῆ ἀγίου πνεύματος διὰ φωνῆς τοῦ Δαυὶδ· ἡ ἐγκωχῆ ἐν κακία ὁ δυνατὸς ἀνομίῃ; ὅλλω τῶν ἡμέρων ἀδικίαν ἐλογίσαστο ἡ γλαῶσα σοδ' ὡσεὶ ξυρὸν ἡκονημῶν ἐποίησας δόλον· ἡγάπησας κακίαν ὑπερ' ἀγαθοσύνην, ἀδικίαν ὑπερ' ἡ λαλήσας δικαιοσύνην· ἡγάπησας πάντα ῥήματα κατὰ πονηροῦ, γλαῶσαν δόλιαν. διὰ τῆτο ὁ θεὸς * κατελεγεῖ σε εἰς τέλος, ἐκπύλα σε καὶ μεταναστεύσας σε ἀπὸ σκηνώματός σου, καὶ τὸ ῥίζωμά σου ἐκ γῆς ζώντων.

ANNO CHRISTI 431.

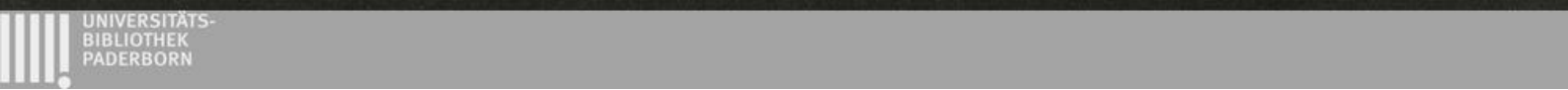
* κατὰ τὸν

Επιθῆμι δὲ, ὅτι τῆς κατὰ ἡμῶν πλημμελείας ἀπαλλάττειν αὐτὸν ἐπιχειροῦσιν ἱερεῖς, λελυπησῶν δικαίως διαβεβαιούμενοι, διὰ τοῦ τὸ δῆλα αὐτῶν τὸ ἐπὶ τῶν δεδυσφημηκῶν γενέσθαι σωέδρι. ἀλλ' ἡμῶν ἀμεινον οὐχ ἡμᾶς ἀηπάσασθαι μᾶλλον, ῥεάφεισθαι δὲ τῶν οἰκείων αὐτῶν ἐπὶ τούτῳ μέλλουσιν. εἶτα ἐδὲν περὶ Φιγμῶν καὶ περὶ ἀπληροῦ τῆ ἀγία συνόδου, μὴ δεῖν χελεῖναι περὶ αὐτῶν, καὶ ἐκ αὐτομολοῖς εἰς ποδοῦ ἐλθεῖν, ἀλλὰ τῶν τῆς παρ' αὐτῶν διακονουμένων φωνῆς,

ANNO
CHRISTI
431.

ὸ μὴ μάλλον ἐποιεῖτο κατεσυγμηδύοις,
ὡς ψευδοπροφήτῶντας, ὡς ἠπατηκότας,
ἀλλ' ἐν τοῖς ὄποι μάλιστα γνωσιωτάτοις
ἐχθρῶν; ἀλλ' ἐσω τυχὸν, καὶ λελύπηται. ταύ-
της οὐκ ἔνεκα τῆς αἰτίας ἔδωκε τῶν δεινῶν
αὐτῶν ἀλογῆσαι νόμων, ἵνα καταδείξαι
δὲ θεοὺς λέγοντος· ἀδῶν καὶ δικαίων
ἐπιδοκτενεῖς; ἔδωκε καὶ ἀκακρίναι τῶν
ἐπ' οὐδενὶ τῶν ἀποπῶν κατεγνωμέ-
* ἀδελφῶν
νοις; ἐχθρῶν * ἀδελφῶν τὸ τῆς ἀνοσιό-
τητος κατωθέσται ἕξιφθῶν; θεομὸις ἐκ-
κλησιαστικοὺς ψευδοεῖλαι; συγκοφθῶ-
τήσται; ψεύσασθαι; καὶ τῶν ταῦ ἴσως ἐσά-
τας ὑμῶν ἄκοαί; ἐχθρῶν ἠγῆσασθαι παρ'
ἐδὲν πλὴν ὀρθότητα τῆς πίστεως, καὶ τὸ ἐτε-
λήσται φρονεῖν ὅσα μῶμον ἐχθρῶν παντε-
λάς ἐδὲνα, χαρίσασθαι τῶν δῆκου-
εἰλω τῶν δυσφημοῦν καὶ Χριστοῦ,
καὶ αἰετήσται ζῆτεῖν τὸ ψεῦδος, καὶ ἀ-
σφῆσαι δὲ πλὴν ἀλήθειαν; ταῦτα φρε-
νὸς ἀγίας δὸν τῆς αὐτῆς καρπὸν; ταῦ-
τα βουλήσ ἱερατικῆς δὲρέματα; καί
ποὶ λέγοντος ἀκούω θεοῦ· ὅτι, χεῖρη
* φυλάξαι
ἱερέως * φυλάξαι κρίσιν, καὶ νόμον ἐκ-
ζητήσισιν ἐκ στόματος αὐτοῦ. ὑπεδῆ-
λον οὐκ, ὅτι δι' ὧν δὲ οἴεται τῆς κατ'
ἡμῶν ἀπονοίας ταῦ ἀπίας ἀποσφά-
ζεσθαι, διὰ πύτων αὐτῶν ἀνόσια πε-
πρασθῶν κατὰ φωσθῶν μείζονος.
ἐγὼ δὲ, ὡ φιλὸχεισε βασιλεῦ, ἐχαί-
ρον μὲν τῆς ἐνεγκούσας ἀπαίρεσιν, καὶ τῆς
* ὑμῶν
ἡμετέρας Ἀλεξάνδρείας ἐκδεδημη-
κῶς· πνίματος δὲ λαύρου κατὰ χρο-
μῆμου τῶν ἰσίων, καὶ μονονουχὶ κατὰ
εὐροντῶντος τῆς νεώς, αἰροῦμῶν τε εἰς
ὑψος τῆς κόματος, καὶ ταῦς τῶν οἰάκων
περιφλάζοντος κεφαλαῖς, εὐθυ-
μος καὶ οὐτω διετέλω, καὶ ἐκ τῆς χα-
μῶνος κίνδυνον ὀπίσω ἵσθεις τῆς δικτα-
τοῦ μοι δεῖας τῆς ὑμετέρου κράτους.
Concil. Tom. 6.

cur non potius exosos habuit ut
mendaces ac seductores, sed
eosdem inter præcipuos ami-
cos habet? Sed esto, forsitan of-
fensus sit: oportuitne ob id illum
diuinas leges aspernari, Deique
obliuisci dicentis: *Infontem ac* Exod. 25.
iustum non occides? Debebat-
ne eos condemnare, qui de nul-
lo crimine fuerant conuicti? *Debebatne*
fratres gladio impietatis impetere? *Ecclesiasticas*
leges contemnere, calum-
niari, mentiri, idque piissimis
vestris auribus? Debebatne re-
ctam fidem nihili facere, & vel-
le sapere quæ nullam omni-
no falsitatis maculam habent?
& interea illius causæ patrocini-
nari, qui contra Christum bla-
sphemias effudit; ac quærere
mendacium statuere, veritatem
euertere? Dabitne quisquam,
hæc esse sanctæ mentis fructum?
hæc esse sacerdotalis consilii
inuenta? Atqui Deum dicen-
tem audio: *Labia sacerdotis cu-* Malach. 2.
stodient scientiam, & legem re-
quirent ex ore eius. Clarum est
itaque, quod per ea ipsa, qui-
bus vesanix, qua contra nos
usus est, crimen amoliri se pu-
tat, impie egisse apertius de-
prehendatur. Ego vero, Christi
amans rex, gaudebam quidem
cum e patria discederem, Ale-
xandria vestra relicta, etiam si
magna vis venti velis sese in-
funderet, atque instar toni-
trui nauem percelleret, ac flu-
ctus in sublime elatus summa
gubernacula circumstreperet;
tamen alacri tranquilloque a-
nimo eram, & tempestatis pe-
riculum posthabui, ut opta-
tissimo maiestatis vestræ aspe-
ctu potiri quandoque daretur.

Rurfum cum ex Ephesiorum ciuitate ad illustrem illam urbem deucherentur ii, qui ad hoc a sancta Synodo delecti sunt, vt quæ ab illa acta fuerant, defenderent, ex illorum numero esse cupiebam : primo quidem, vt maieftatem vestram coram viderem : deinde vero, vt in vestra præsentia contra episcopū Antiochenum disceptarem, palamque ostenderem eum calumniam fuisse, & inique infanisse, & quasi impotentibus furiis actum esse, eo quod capita blasphemiarum Nestorii anathematizassem. Fidei namque meæ rectitudini testimonium perhibuit & Romana ecclesia, & sancta quoque Synodus ex vniuerso, vt ita dicam, orbe qui sub cælo est, congregata. Quod enim nulla ex parte ab euangelica & apostolica traditione aberrarim, imo vero quod rectam, minimeque obliquam sacrorū dogmatum semitam teneam, id posteaquam epistolas, quas ad Nestorium perscripseram, legissent, communi sententiā confessi sunt omnes, & quidem scripto in ipsa fide monumentorum, rerumque gestarum. Optabam autem non horum tantum gratia eo venire, sed vt aliorum quoque delationes, quas contra me meosque instituerunt, falsas esse monstrarem: siquidem Nestorii dogmatum propugnatores, inuidiæ odiique arcum in me tendentes, impotentisque infantiæ suæ ausus variis modis aduersum me concinnantes, viros quosdam

* ac per injuriam offendisse,

Philipp. 3.

(quorum deus venter est, & gloria in confusione eorum, sicuti beatus Paulus dicit) mercede pararunt, & accusatores adornarunt, ac vt vestro imperio molesti essent,

καὶ μὲν ὅτε τῶν Ἐφεσίων ἀφέντες, ἵππὶ τῶν λαμπρῶν ἐκένωσαν ἀνεκομίζοντο πόλιν. Ἐν τῆς ἀγίας συνόδου παροχρησισμένοι πρὸς γὰρ τὸ χλιῶσαι σπειπῆν τοῖς παρ' αὐτῆς πεπεραγμένοις, ἐπεθύμωσαν γνέσθαι τοῖς ἀνδράσιν ἐναριθμῶσαι, πρῶτον μὲν ἵνα ἐρῶν τὸ ὑμέτερον κράτος ἰδεῖν, εἶτα πρὸς τούτω, ἵνα καὶ αὐτὰ τῶν τῆς Ἀνποχείας ἐφ' ἡμῶν δικάσωμαι, καὶ δεῖξω συκοφανήσαντα, καὶ παρανόμως λελυπηκότα, ἔμμανίας ἀρχαίους νενικημένον, ὅππῃ Νεστορίου δυσφημιῶν ἀνεδεμάσσατο τὰ κεφάλαια. τῆ γὰρ ἐμῆ πίστι μεμψύρηκε τὴν ὀρθότητα καὶ τὴν Ρωμαίων ἐκκλησίαν, ἔμμω καὶ ἡ ἀγία σύνοδος, ἡ δὲ ἀπίστος ὡς ἔπος εἰπῆν τῆς ἱστορίας οὐρανὸν συναγνερωμένη. ὅππῃ κατ' οὐδένα ἔχον ἔξω γεγονώς ἀλοῖω αὐτῆς τε θεοσοφικῆς καὶ βίαια γνηκῆς παραδόσεως, ὀρθῶν τε καὶ ἀδιάστροφῶν τῶν ἱερῶν δογμάτων διελάνω τελευτῶν, παμψηφείδιαιολογήκασιν, καὶ τὸ ἐγγράφως ἵππὶ πίστεως ὑπομνημάτων, ἀναγινωσκομένων τῶν παρ' ἐμοῦ γραφέντων πρὸς Νεστορίου. ἡ γὰρ ἐμῶν ἡμῶν οὐχὶ τούτων ἐνεκα μόνων ἐμείσε γνέσθαι, ἀλλ' ἵνα καὶ τὰς τῶν ἐτέρων διαβολὰς κατ' ἐμοῦ καὶ τῶν ἐμῶν ψευδεῖς ἀποφύω. οἱ γὰρ τῶν Νεστορίου δογμάτων ὑπαασιταὶ τὸ ἐκ φθόνου καὶ βασπανίας ἐπ' ἐμοῖ σμυπίνοντες τόξον, καὶ τὰ δὲ ἀνρατοῖς μανίας πολυθήπως δρεπύοντες, ἀνδρας ἔξωνούμωροι, καὶ κατηγόρους ἱσῶντες, ὧν ὁ θεὸς ἡ κοιλία, καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰχμῇ αὐτῶν, κατὰ φησαν ὁ μακάριος Γαῦλος, τῶ ὑμέτερω κράτῃ δι' ὄχλου γνέσθαι ἀρεσιβάζον

* λελυπηκότα,

* γραφέντων πρὸς Νεστορίου ἐμῶν οὐχὶ τούτων ἐνεκα

* ἀνρατοῖς μανίας

* ἱσῶντες,

ANNO
 CHRISTI
 431

καὶ μάλα συχνὰς· καίτοι ὧρ' ἔμοδ
 πεπονθότες τῶν ἀτόπων οὐδέν, οὐδὲ γδ
 ἴω πρὸς αὐτοῖς πρὸς ἐμὲ λόγος παντε-
 λῶς. Ἐπομιθεύσαντες δὲ, ὡς ἔφλω,
 τοῖς ἑπιβουλεύουσιν ἐμοὶ τὰς ἑαυτῶν
 γλωσσαλγίας, * ἐφλυάροισιν εἰκῆ,
 πάντα δρώντες ἐποίμως. ἀπὸ ληπτον
 ἵ τῶν ποιούτων οὐδέν, σὺν ἄφρον γδ
 ἔχρσι τὸ κακόν, καὶ οὐδὲν λελόγηται
 παρ' αὐτοῖς τὸ καὶ * γραφῶν ἀλάνας
 συκοφαντίας, καὶ ἡβδηροῦσαι πλε-
 σαίως καὶ καδ' ἂν ἂν βούλοισι τις,
 καὶ εἰ μὴ πρὸς εἶη γάρεμος αὐτοῖς
 τῶν κατηγορουμένων. ἴσασι δὲ ὄντας
 τοιούτοις, οὕτω τε ζῶν ἐνώθοντας, ©
 κατὰ πᾶσαν ὄντες τῶν * ἡμετέρων Αλε-
 ξανδρείαν. καπεφλυάροισιν μὲν οὐδ'
 ἐκείνοι, τοῖς εἰς τὸ πρὸς ἠρωμηκοῖς τὸ
 χεῖμα πρὸς πίνοντες, καὶ ἀντέκλιον
 ὡσπερ ἰνὰ τῆς δωροδοκίας, τῆς κατ'
 ἔμοδ γλωσσαλγίας ποιούμενοι τῶν
 ἑπιπέξιν. καὶ δευσοφόρηκα μὲν λίαν
 ἑπιτύποις ἐγώ. πῶς γὰρ ἐκ ἔμδ-
 λον; πλὴν ἐμεμνήμην λέγοντος τῶν
 πάντων ἡμῶν σωτήρος Χριστοῦ μα-
 κάριοι ἐστέ, ὅταν ὀνειδίσουσιν ὑμᾶς,
 καὶ διώξουσιν, καὶ εἰπωσιν πᾶν πονηρὸν
 ῥῆμα, καδ' ἡμῶν ἡβδηροῦσαι ἐνεκεν
 ἔμοδ. χαίρετε, καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ
 μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς·
 οὕτω γὰρ ἐδιώξαντο τῶν πρὸς φήτας
 τῶν πρὸς * ἡμῶν. ὅτι γδ ὁ τῆς ἀνο-
 μίας πατῆρ, τυτέστιν ὁ σαταναῖς, τῶν
 ἐκκλησιαστικῶν παγίδων, καὶ πῶς ὀρθῶν
 ἔχρσι πῖσιν ἑξαρτέειν * ἑπιχρεῖ,
 καὶ διὰ τῶν ἰδίων ὑπασιῶν πρὸς α-
 χαράθειν ἑποπολιμᾶ τῆς ἑποπολιμῆς
 τε καὶ βλαγαλιμῆς πῖστος τῶν παράδο-
 σαν, εἶτα τῆς ὀρθῆς δόξης © Φύλα-
 κες ἀντανισῶσιν αὐτῶν τῶν ἀλήθειαν,

& quidem frequenter, curaue-
 runt; cum nulla iniuria a me
 sint affecti. neque enim illis me-
 cum quidquam rei prorsus erat.
 Qui insidiatoribus meis nuga-
 ces linguas suas cum vendidif-
 sent, frustra contra me obloque-
 bantur, nihil intentatum relin-
 quentes. Huiusmodi vero ho-
 mines nihil non audent. coalit-
 tam enim malitiā habent. Quare
 etiam pro nihilo ducunt, si ca-
 lumniandi crimine conuicti te-
 neantur, sæpissimeque aduersus
 quos liberiter mentiantur, quā-
 quam ne eos quidem cognoscāt,
 quos accusant. Norunt autem
 eos esse tales, talemque vitæ
 consuetudinem iniuisse, quot-
 quot Alexandriam vestram in-
 habitant. Oblocuti sunt itaque
 illi, propinantes hoc iis, qui ad
 id eos incitarent, & velut ac-
 ceptorum munerum precium
 temerariā in me linguam osten-
 tantes. Tuli autem ista equi-
 dem admodum ægre. Quomo-
 do enim id ægre non ferrem?
 Verumtamen recordatus sum
 omnium nostrum Saluatoris di-
 centis: *Beati estis cum maledi-*
xerint vobis homines, & persecuti
vos fuerint, & dixerint omne ma-
lum aduersum vos, mentientes,
propter me. Gaudete & exulta-
te, quia merces vestra copiosa est
in celis: sic enim persecuti sunt
prophetas, qui fuerunt ante vos.
 Sane cum iniquitatis pater sata-
 nas ecclesiis, iisque qui rectam
 fidem habent, laqueos tendere
 molitur, apostolicæque & eu-
 angelicæ fidei traditionem per
 suos satellites & administratos
 adulterare conatur, ac deinde
 illi, qui rectæ fidei custodes
 sunt, veritatem ipsi opponunt,

& recta peruertentibus ob-
stunt, Christum ipsum, qui ve-
ritas est, belli socium & auxi-
liatorem habentes; tunc statim
mendacii pater multos qui men-
tiantur excitat; statim scava il-
la calumniatorum multitudo
aduersus illos qui pie viuere
volunt, bellum ciet. Hanc mo-
lestiam ipsos quoque sacros pro-
phetas perpeffos comperimus.
Etenim prophetabat olim bea-
tus Amos; & Israelitas vehe-
menter reprehendit, quod dile-
ctionem erga Deum pro nihilo
habuissent, legesque sibi datas
neglexissent. Verum mox in
medium prodiit, & restitit illi
* Amafias, (erat autem hic pseu-
dopropheta, & cultor dæmo-
niorum) detulitque ad regem
Israelis virum vere sanctum ac
prophetam, ad hunc modum il-
lum accusans: Coniurationes fa-
cit contra te Amos: non pote-
rit terra sustinere vniuersos ser-
mones eius. Pari modo beatus
quoque Ieremias propheta pec-
cantem populum Israel vias
suas corrigere iussit. verum
non defuerunt qui illum ca-
lumniarentur. Incitauerunt e-
nim contra illum Sedechiam,
qui regni solium tunc obtine-
bat. Erat profecto sanctis res
hæc grauis, & vere molesta: at
quod Deo placitum gratum-
que sciebant, propriæ vitæ
præferentes, in suscepto studio
constanter persistebant, scri-
ptum esse recolentes: Cor regis
in manu Dei est: quocumque
voluerit, inclinabit illud. Red-
debat enim eos qui Iudaicarum
rerum potiebantur, clementes
ac misericordes, quamuis sæ-
pe vehementer essent incitati.

καὶ τοῖς τὰ ὀρθὰ διασρέφοισιν αὐ-
τιφύρονται, σωσπλον ἔχοντες καὶ
συμπαράσπλω αὐτῶν (X) Χειρὸν,
ὅς ὅστιν ἀλήθεια, τότε δὴ πάντως ὁ
τῆ ψεύδους πατὴρ πολλοὺς ἐγείρει
ἐστὶ ψευδοπροφῆταις. τότε δὴ καὶ συ-
κοφαντῶν ἀγρία πληθὺς τοῖς βίσεβῶν
ἠρημνῶσι ἀντανίστα. τῆτο παθόντας
καὶ αὐτοῖς βίσεβῶν ἐστὶ ἀγίοις περ-
φήτας. περφεφῆται μὲν γὰρ κατὰ
* καιροῖς ὁ μακάριος Ἀμώς, κατη-
πᾶτο δὲ σφόδρα ἐστὶ Ἰσραὴλ ὡς
τῆς εἰς θεὸν ἀγάπης ἠφειδνηκότας, καὶ
τῶν δόξωντων αὐτοῖς ἰσπεροφῆτας
νόμων. ἀλλ' εἰς μέσον * ἦλθε πῶρα γῆ-
μα, ἐ ἀντέπρασεν ὁ Παχαὶρ. ψευ-
δοπερφήτης δὲ ἐστὶ, καὶ δαυμονιῶν δε-
ραπυθῆς. εἶτα τῶ βασιλεῖ τῆ Ἰσραὴλ
διαβέβληκε (Y) ἀληθῶς ἀγι (X), καὶ
περφεφῆται, ὡςδε γεγραφῶς. συρρο-
φας ποιῆται κατὰ τοῦ Ἀμώς. οὐ μὴ
* δυνήται ἡ γῆ ἰσπενεγκῆν πάντας ἐστὶ
λόγους αὐτῶ. ὁμοίως ὅ καὶ ὁ μακάριος
περφεφῆτης Ἰερέμιας πλημμελουῶντα
(Z) Ἰσραὴλ ἐπαγορδοῦ ἐκέλευε τὰς
οἰκείας ὁδοὺς. ἀλλ' ἐκ ἀπῆσαν (I) * ἐν-
διαβάλλοντες. παρῶτρυνον γὰρ κατὰ
αὐτῶ (J) Σεδεχίαν, ἐστὶ τῆς βασι-
λείας διέποντα θεοῖς. καὶ φορτικῶν
λῶ τοῖς ἀγίοις τὸ χεῖμα, καὶ δύσοισον
ἀληθῶς. πλὴν τὸ θεὸς δοκοῦ καὶ Φί-
λον τῆς ἐαυτῶν περφεφῆταις ζῶης, εἰ-
ροντο καὶ οὕτω τῶ ἐν χερσὶ ἀπουδα-
σμάτων, ἐκ ἀγοουῶντες τὸ γεγραμ-
μῶν (K) ὅτι καρδία * βασιλέων ἐν χε-
ρὶ θεοῦ. οὐ δ' αὖ δέλων * νεδοσαι, ἐκεί
ἐκλινεν αὐτῶ. περφοῖς γὰρ αὐτοῖς
ἀπετέλει καὶ φιλοικῆρμονας, καίτοι
πλεισάκεις * πῶρατρυνμῶν, ἐστὶ τῶν
Ἰουδαϊκῶν κραυῶντας περφεφῆταις.

* Paschor, at. Pashur,

Amos 7.

Ierem. 26.

Praver. 21.

ANNO CHRISTI 431.

* καὶ

* τῶ πῶρα γῆμα, ἢ αὐτῶν

* δυνήται

* ἐν-διαβάλλοντες

* βασιλέων

* νεδοσαι

* πῶρατρυνμῶν

ANNO CHRISTI 431

ἀλλὰ γὰρ παρήσομεν τὰ ἐκείνων, ὡς πᾶσιν ἐγνωσμένα. μεμνήσομαι δὲ τῆς πανόφημου καὶ τεσσαλακείου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου, τῆς γεγονότος καὶ κληροῦς Ἐπισκόπου τῆς ἡμετέρας Ἀλεξανδρείας. ἐμάχητο μὲν γὰρ τῆς Ἀρείου κακοδοξίας. Ὁ δὲ τῆς ἐκείνου βδελυρίας παράσπει, συκοφαντοῦντες αὐτὸν διετέλω. ἀσελγή δὲ ἔα ἀχάριν ἐπὶ αὐτῷ πλὴν γλασταν δύνετες, ὡς ἐκ ἔργων αὐτοῦ τῶν ψευσμάτων, χεῖρα τεμόντες ἀδελφοῦ, περικύμωτον. Φεικτὴν πῶς ὄρεσσι ἄραπδέντες δέμα, πῶτιν αὐτὸν ἔφασκον ὀλοπμεῖν. Ἀρσένιον δὲ ἕνα τῶν πατρῶν διετείνοντο. χρόνοις δὲ μακροῖς διατετέλεκασιν σωμαρπάζοντες, ἀχελιοῦ διαλανθανῶν κατελήφθη ζῶν ὁ Ἀρσένιος. πεφώρεται δὲ οὕτω μόλις τῆς ἐκείνων σκαυότως τὸ ἐγχείρημα. δύσοισον μὲν οὖν, καὶ σφόδρα δριμύ ψυχῆς ἐλθιδέρας, καὶ καθαρόν ἐχούσας τὸ σπειδός, ἡ συκοφαντία. ἄλλοι δὲ σφόδρα τῶν πεπονδοτῶν ὁ νοῦς. καὶ τὸ εἰκὴ καὶ μάτιν Ἐπιβουλεύεται ἄρα τῶν ἡδικομηδίων οὐδὲν, παγχάλεπον ὁμολογομύτως. πλὴν ὅτι τῶντα συμβήσεται πῶς πρεσβύτοις πλὴν ἀλήθειαν, περὶ αὐτῶν μεμνῶκεν ἡ δεῖα γραφή. ἔφη γὰρ. ἕως θανάτου ἀγάνισαι. ὡς τῆς ἀληθείας, καὶ κῆρι πολέμησά ὑπὲρ σοῦ. καὶ μὲν καὶ αὐτὸς ὁ κῆρι ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς ἀγαθῶν ἀπολμῶν ἐπαλείφον τῶν μαθητῶν, καὶ ψευδοθερίας ἀπάσης ἀλογεῖν ἀναπέδων, καὶ τῶν ἑπὶ τῶν δώκεται πόνων.

Sed mittamus quæ illis acciderunt, tamquam omnibus nota: in mentem reuocemus celeberrimum beatissimumque patrem nostrum Athanasium, qui olim Alexandria vestrae episcopus fuit. Impugnabat ille peruerfam Arii opinionem: nugacitatis vero illius assentatores pertinaci studio illum calumniabantur, petulantemque & infrenem linguam aduersus illum exerebāt. Neque mendaciis contenti manum quoque cuiusdam hominis absciderant, eamque circumferentes, horrendum videntibus spectaculum exhibebant. Dicebant autem Athanasium illam abscidisse, quemdam vero Arseniū nomine istud passum esse. Multo autem tempore ignaros decipere perstiterunt, donec tandem Arsenius ille, qui hactenus latuerat, adhuc viuis compertus est: atque ita vix tandem eorum improbitatis conatus detectus est. Sane quidem calumnia animis liberis, bonamque conscientiam habentibus, molesta est, valdeque acerba. angitur autem vehementer illorum animus, quibus ista accidunt: & grauissimum certe est, gratis & sine causa ab iis eiusmodi molestias insidiasque perferre, qui nulla vnquam re læsi fuerant. Verumtamen quod ista veritatis cultoribus euentura essent, diuina scriptura prænuntiauerat. Dicit enim: *Vsq̄ ad mortem certa pro veritate. Et Dominus pugnabit pro te.* Sed & ipse quoque Dominus noster Iesus Christus discipulos suos ad bonam confidentiam instruens, suadensque vt quoduis mendacium, omnemque persecutionis molestiam contemnerent, ita aiebat:

Theodor. lib. 1. hist. eccles. cap. 30. Sozom. lib. 2. c. 24. Socrat. lib. 1. c. 21.

Eccl. 4.

* ἡμετέρας

* ἢ οὐκ ἔστιν

* Quid desit, aut aliter legitur interpret.

* ἡ

Ioan. 15.

Matth. 10.

Ibidem.

Izal. 11.

*Si me persecuti sunt, & vos
persequentur. Si patrem familias
Beelzebub vocauerunt, quanto
magis domesticos eius? Non me-
diocri autem afficit verecun-
dia, & valde vitiliter quod sub-
iungit: Non est, inquit, discipu-
lus supra magistrum, nec seruus
supra dominum suum. Si enim
Christo contradixerunt, quæ
nostri habenda erit ratio? Et si
contra quemuis sanctum in-
structa sunt calumniæ, quo-
modo nos minimi illas effuge-
remus? Petulans quidem est
aduersus sanctos viros impialin-
gua, ac præceps quodammodo
fertur; verum execrabilis & o-
dibilis est coram Deo. Pfallit
igitur beatus propheta Dauid:
Disperdat Dominus vniuersa
labia dolosa, & linguam magni-
loquam.*

Expertus est mecum infre-
natæ linguæ iacula etiam dile-
ctus solitarius Victor. Sparse-
rant enim de illo quidam ex iis
qui mentiri consueuerunt, quod
is quoque contra me absurda
quædam nugatus esset, vt etiam
cum Ephesum adme venisset,
nonnulli ex sancta Synodo plu-
rimum ipsum accusarint; imo
vero vniuersi veluti vnum ex
impiorum numero perosi, il-
lum auersati sint; perstite-
runtque parricidam & fratri-
cidam, aliisque eiusmodi no-
minibus appellare. Cum au-
tem ille senex hoc intellexif-
set, multis admodum sanctis
episcopis ipsum circumstanti-
bus, sublatis in cælum mani-
bus, præter morem suum per
sacrosanctum baptisma & ve-
neranda Christi mysteria, nul-
lius horum scelerum sibi conscium esse iurauit: ac denique offen-

εί ἐμέ ἐδίωξαν, Φησί, καὶ ὑμᾶς διώ-
ξουσιν· εἰ (Ⓞ) οἰκοδεσποτίῳ βεελζε-
βούλ ἐκάλεσαν, * πολλῶ μᾶλλον ἐδῶ * πῶς
οἰκιακοῖς * αὐτῶ. ἐκδυσαπέι δὲ καὶ * αὐτῶ;
σφόδρα χησιμῶς παροσεπειπῶν· ἐκ
ἐστὶ μαθητὴς ὑπὲρ (Ⓞ) διδάσκαλον,
οὐδὲ δοῦλος ὑπὲρ (Ⓞ) κύριον αὐ-
τῆ. εἰ γὰρ αὐτῶ κατεπήκασι τῆ Χει-
σοῦ, πῶς, ἢ ποῖος ἡμῶ ὁ λόγος; καὶ εἰ
κτῆ παντὸς ἀγίου γαζῶνασιν αἱ συκο-
φαντίαι, πῶς ἠὲ ἀρα διαφυγεῖν ἐδῶ
ἐλαχίστοις ἡμᾶς; ἀκρατῆς μὲν * ἢ κτῆ * ἢ κτῆ
τῶ ἀγίων γλώττια, φέρεται ἢ ὡσπερ
κτῆ πρᾶμοῖς, ἀλλ' ἐστὶν ἐπαράτος, καὶ
δεῶ κατεσυμμιδῆ. Ἰάλλει γοῶν ὁ
μακάριος παροσφῆτης Δαυὶδ· Ἐξο-
λοθρῶσαι κύριος πάντα τὰ χεῖλη τὰ
δόλια, καὶ γλώσσων μεγαλορῆμονα.

Πεπειραται σὺ ἐμοὶ (Ⓞ) ἐκ γλώτ-
της ἀχαλίνου βελῶν καὶ ὁ ἀραπη-
τὸς μοναχῆς Βίκτωρ. ἐπεφήμισαν
γὰρ ἕνεκεν αὐτῶ τῶν ἰσχυρῶν ἡ-
δηγοῦν ἐιωθῶτων, ὅτι καὶ αὐτὸς τῶν
ἐκτόπων ἕνα πεφλυαρήκε κατ' ἐ-
μοῦ· ὡς καὶ ἀφιγμένον εἰς τὴν
Εφεσίων παρὸς με, κατηπῶντο σφό-
δρα τῶν ἀπὸ τῆς ἀγίας συνόδου ἡ-
νῆς· μᾶλλον δὲ καὶ ἀπεσφάθησαν
ἅπαντες, ὡς ἕνα τῶν ἀνοσιῶν μεμι-
σηκότες. διαπετέλικασι καὶ πατρα-
λοῖδον ὀνομάζοντες, ἀδελφοκτόν (Ⓞ),
καὶ ὅσα τύποις ἐστὶ φραπλήσια. καὶ
τῆτο γνοῖς ὁ παροσφῆτης, πλείων ὅ-
σων αὐτῶν παροσφῆτικῶν ἀγίων ἐπι-
σκόπων, ἀνατίνας τὰς χεῖρας εἰς (Ⓞ)
οὐρανόν, ὁμῶμονε ἀσκηθῶς, κατὰ
τε τῆ ἀγίου βαπτίσματος, καὶ τῶν
σεπῶν τῆ Χεισοῦ μυστηρίων, μηδὲν
ἐαυτῶ * σιωπεῖναι τοιοῦτον· οὕτω τε * αὐτῶ

μῶλις

ANNO CHRISTI 451

μόλις ἐγὼ καὶ αὐτὸς ἰχθύσασθαι τὰς τῆς λυπομεθῶν δεραπεδοσά ψυχάς. πλὴν εἰ καὶ πολλοὶ λίαν ᾤψιδεπεῖν ἐθέλοντες, ἑπιφροσύνοί τε καὶ ἑπιπιδῶντες μάτρω, μάλλον δὲ καὶ ᾠροτρωόμενοι πρὸς ποδοπαρὰ τῆς Νεστορίου σουδαζῶν· ἀλλ' ἤρκεσεν εἰς ἑπικουρίαν τῆ σωτῆρ ἡ χάρις, καὶ τῆς ὑμετέρας δισεβείας τὸ μισοπόνηρ. ὡσπερ γὰρ ἐν καμίνου καιομένης ἀρπάζαντες, ἡμεροτάτοις νύμασι διεσώσατε· ἵνα τοῖς ἄλλοις ὁμοδ, τοῖς ἀνα πάσαν τὴν ἡμετέραν Αἴγυπτι ἁγίοις ἑπισκόποις, καὶ μονασαῖς, ἀκαταλήκτοις διχαρισίας, τὰς ὑπὲρ τε τῆς ὑμετέρου κράτους, νίκης τε, καὶ διαμονῆς, ἀναφέρωμεν τῶ παναγίω Χριστῷ· δι' οὗ καὶ μεδ' οὐ τῶ θεῷ καὶ πατρὶ δόξα σὺν ἁγίω πνύματι, εἰς σὺν αἰῶνας τῆς αἰῶνων. ἀμήν.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΣΠΙΣΜΑ

τὸ δημοσιεδον, καὶ ἐξοείζον Νεστορι.

ΑΝΕΛΘΟΝΤΩΝ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῆς ἐπιὰ καὶ ἐπιὰ ἑπισκόπων ἑξ ἑκατέρου μέρους, ἐπιπληροφρήθη ὁ βασιλεὺς, ὡς ἡ ἁγία καὶ οἰκουμένη, σωόδος πάντα κανονικῶς καὶ ἀκολούθως πρῶτα καθεῖλε Νεστορι. διὸ καὶ ἔδοξε ἀμύρ αὐτοῖς, κατέγνω τῆς ἀνατολικῶν, καὶ λοιπὸν ἐξώρεσε μὲν Νεστορι. ἐκέλευσε δὲ, σὺν ἐκ τῆς ἁγίας σωόδου εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ χειροτονῆσαι ἑπίσκοπον τῆ ἁγία Κωνσταντινουπολιτῶν ἐκκλησία. καὶ σὺνελθόντες ἐχρητόνησαν Μαξιμιανὸν ἑπίσκοπον.

Concil. Tom. 6.

forum animos agre ego & ipse simul hac ratione placare potuimus. Verum enimvero licet plurimi mentiri volentes extiterint, & insurrexerint, & frustra infilierint, seu potius a Nestorii studiosis ad hoc incitati fuerint; suffecit tamen ad opem nobis ferendam Saluatoris nostri gratia, vestraeque pietatis iustitia. Nam velut ex ardenti camino ereptos, placidifimis vestris nutibus seruastis, vt vna cum aliis, qui per vniuersam vestram Aegyptum sparsi sunt, sanctis episcopis & monachis continue pro imperio vestro, & victoria, ac stabilitate, gratiarum actiones sanctissimo Christo offeramus. Per quem, & cum quo, Deo & Patri sit gloria, cum sancto Spiritu in saecula saeculorum. Amen.

DECRETI REGII, quo Nestorio exilium aperte & publice indicitur, relatio.

CVM septem & septem ex vtraque parte episcopi Constantinopolim venissent, imperator certo comperit, sanctam & oecumenicam Synodum canonico legitimoque ordine in omnibus seruato Nestorium deposuisse. Itaque legatorum Synodi sententia approbata, orientales quidem condemnat, Nestorium vero exilio multat. Iis praeterea qui ex sancta Synodo legati venerant, iniungit, vt ad ecclesiam se conferant, ibidemque sanctae ecclesiae Constantinopolitanae episcopum creent. Illi in ecclesiam ingressi, Maximianum episcopum creant.

* & de ordinatione Maximiani episcopi Constantinopolitani.

Kk